واورینه

(لومړی شعري ټولګه)

ویـــناوال:

محمد وسیم مومند

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الرحمن الرحیم

........کتاب پېژندنه..

کتاب: **واورینه**

ویناوال: **محمد وسیم مومند**

کمپوز او اډېټ: **عبدالوهاب مومند**

اړیکه: ۰۷۸۴۰۰۹۸۴۹ ـ wahabmomand90@gmail.com

د خپرېدو کال: **۱۴۰۰ ل / 2021ع**

کچه: **رقعي**

چاپ وار: **لـومړی**

چاپ شمېر : **۱۰۰۰ ټـوکه**

خپروندی: **بغلان ادبي بهیر**

چاپځای: **شېګل مطبعه**

پته: **کابل ښار، ده افغانان ـ اریانا مارکېټ.**

شمېره: ۰۲۰۲۱۰۰۸۹٦

ددې کتاب د چاپ، پر وېب پاڼو او ټولنیزو رسنیو د خپرولو حقوق له خپروندیې ټولنې سره خوندي دی!

(c) ketabton.com: The Digital Library

اهداء!

زما د ګراني مور سپېڅلي وجود او د ارواښاد پلار سپېڅلي روح ته!

(c) ketabton.com: The Digital Library

لړلیک

د خمار او بهار شاعر .... ح
همېشه به پرې نارې وي د بلبلو........ س
د ښکلا وسیم........ ق
د شاعر څو خبرې .... ت
ښکلې مینه........ 2
خزانې........ 3
شین اسمان 4
ښکلی بهار 5
غزل........ 6
بنګړي 7
غزل........ 8
تورې سترګې........ 11
غزل........ 12
پېزوان........ 13
ښکلې خندا 14
غزل........ 15
بې وفا........ 18
غزل........ 19
انصاف........ 22
غزل........ 23
خندا 24
اباسین 25
غزل........ 26

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن 27

غزل 29

د گلرخو قافله 39

غزل 40

دوست 47

ملغلره 48

حقيقت 49

غزل 50

پېغور 51

غوټۍ 52

سترگې 53

غلامي 55

غيرت 56

شفق 57

موسکا 58

غزل 59

ساقي 60

هسکه غاړه 61

ښيښنه 62

غزل 63

د وطن مختگ 65

غزل 66

شنې پيالې 68

د مرحوم خاطر اپريدي صاحب ددې بيت پر بنا 70

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت 71
سفر 72
ارمان 73
د رحمان بابا د کالیزې په ویاړ! 74
اوښکې 75
محبت 77
میو جام 79
خبر 80
تصور 81
غزل 82
د حسن بازار 83
پرخه 85
غزل 86
رباعي 87
مهال 88
عطرونه 89
ننگ 90
غزل 91
قمر 93
کهکشان 94
غزل 95
د شونډو رنگ 97
شرمنده و 98
اختر 99

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوبه 100
بغاوت 101
چنار 102
د نفاق ټکي 103
په اور لمبه 104
غزل 105
پاړکی 106
انحصارې سترگې 107
رسي که نه؟ 108
غزل 109
د مور نړېواله ورځ 111
غزل 112
مورې! 115
نیمه ازاد نظم 116
غزل 117
یادښت 123

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خمار او بهار شاعر

ساقينامه يا خُمريه شاعري په پښتو لرغوني شعر کې زرغون خان نيازي پيل کړې او وروسته د نورو شاعرانو پام هم ور اوښتی دی. په دې شاعرۍ کې د ساقي، شرابو، مينا، جام، خُم، ميخانې او پيمانو ستاينې راځي چې ددې کلمو تر شا بيا د کلمو د ظاهري مانا په څېر يوه او مجرده مانا نه څرګندېږي، بلکې د هر شاعر د سبک او عقيدې له مخې دويمه او درېمه مانا هم وړاندې کوي.

د رزمي شاعرۍ مخکښان ترې د خپلې مېړانې او غرور مانا اخلي، په بزم کې بيا د خپلې مينې لپاره وفاداري، ژمنتيا او په ښکلا غرور هدف وي، خو کله چې بيا خبره تصوف او عرفان ته راځي، نو هلته دا مقام د خدای تعالی د معرفت او ښې اشنايي په عرفاني سيمبول بدلېږي.

اوسني شاعران چې تر ډېره مينې او ټولنې ته ژمنه شاعري کوي، له ژونده يې تجربې خامې دي، اکثرو يې ساقي او ميخانه نه ده ليدلې، د عرفان او تصوف له نړۍ لېرې شوي ښکاري، نو دا ډول شاعري يې هم مينه، فردي او کله کله هم ټولنيز دردونه را نغاړي.

دلته سيمبولونه هم تر ډېره د شاعر فردي موخې رسوي، معشوقه څرګنده ده او شکايت چې د اوسنۍ شاعرۍ د موتيف يې جوړ کړی، هم انځوروي. شاعر د خپل غرور او ماتو د غچ لپاره د ماښام او جام لاره نيسي، خپلې معشوقې ته وايي چې زما سره د ځان لوړ ساتلو بله لاره هم شته، خو لامل به يې ته وې او زما وفاداري به لا هم ثابته وي.

لنډه دا چې اوسنۍ خُمريه شاعرۍ د ماناګانو په محدوديت کې را ايساره ده او د ابهام او ايهام ښکلاييزه پرده ترې په ټولېدو ده، خو ددې رنګينۍ ډولۍ اوچتولو ته بيا نوو ادبي صنعتونو، ترکيبونو او د ژبې روانۍ خپله نرمه اوږه ورکړې ده.

زه چې د کوم شاعر په اړه څه وايم، هغه داسې يو کس دی چې هم يې مستانه شاعري کړې او هم يې دغه شاعري د طبيعت په خُم کې رنګولې او رنګينه کړې ده. طبيعت چې د پښتو شعر يوه مهمه، خو تر يوه حده هېره شوې او نا منظمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

برخه ده، دغه شاعر ورته ارزښت ورکړی او د خپلې شاعرانه لارې د ځانګړنو له مخې يې د دروني او بېروني طبيعت خواږه ورباندې لوروړلي دي، ځکه ورته د خُمار او بهار شاعر وايم. دلته به يې يو څو بېلګې په ګډه ولولو:

اې ساقي! ماته د ښکلو ميو جام را
په نېکانو کې يو نوم د نېکو نام را

يا:

ساقي په لاس کې جام و، ست يې وکړو د شرابو
حاجــت مې جــام ته نه و د نشـــو ډکه فضا وه

په دويم بيت کې د نشو ډکه فضا له کومه شوې؟ دا فضا د طبيعت منظرو او ښکلاوو جوړه او ډکه کړې، په دې مانا چې شاعر ډېر طبيعت او ښکلا ته ارزښت ورکوي او دا ارزښت د ساقي او خُمار د ماتې لامل ګرځي.

د ښاغلي وسيم مومند په دې شعري ټولګه کې د هغه مستانه انداز او د طبيعي مناظرو ستاينه غاړه دومره سره غاړې وي چې ډېر ځله د يوه او بل ځای نيسي او پسرلی د طبيعي مناظرو په جام کې د ښکلا وېشونکي ساقي په توګه ځان ښرګندوي.

دا سبک ستر خوشحال خان هم په خپله شاعرۍ کې پاللی دی، بابا د يوه طبيعت پېژندونکي شاعر په توګه د پسرلي د ننداري پر مهال جام او مينا هم صحرا ته وړي او د ساقي ياد کوي. يو څو بيتونه يې داسې دي:

ساقي راشه شراب راکړه د سرو سترګو
تر چشمانو دې ځارېږم چې بهار ځي

***

چې دا هسې نوبهار درومي بې ميو
دا خبره په هر چا ده نا صـــلاحه

***

زه له تا جدا په سوز او په ګـــداز يم
ته به ګشت د ګلستان لاس په مينا يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسیم مومند بیا په دې ورځ له خپلې بد قسمتۍ ژاړي، په یوه شببه کې د خپل عروج او نزول عروج وړاندې کوي، یا په بل عبارت د خپلې ماتې او بریا تصویر یې زموږ سترګو ته درولی دی.

ما وسیم چې سره شراب د شونډو نوش کړ
د رقیب په مخ کې زه په شان د شـېر شوم
د امېد غوټۍ مې ځـــګه ګلان نه شـــول
چې نسیم ګذر کولو زه یې هېـــر شوم

یا:

محل چې درته جوړ کـــــړمه د شنـــو اوبو په غاړه
سپوږمۍ چې پلوشې کړي مونږه ناست یو سره دواړه
وږمـــو د پســـرلي چې ســـتا لمن وي را نـــېولې
ربـــاب مې شرنګـــــولی او تـــه وای راتـــه ولاړه

په دغه دوو بیتونو کې د پسرلي یا په ټوله کې د طبیعي مناظرو ماهرانه انځور ښکل شوی چې ذهني او عیني اړخونه دواړه لري او موږ ورسره دغه نابې ننداري ته بيايي.

زه هلـه لېونی شوم تا خمـار خمـــار ویل
بلبلو په چمـن کې هم ګلـــزار ګلـــزار ویل
زړه زما زخمي شو چې بهار راته په غوږ شو
ګلونو په صحـرا کې چې بهـــار بهـــار ویل

یا:

د سرو شونډو په شربت کې د شراب غوندې نشه ده
دا دوه سترګې چې څلور شي هوسونه ترې جوړېږي

یا:

د سحر باد چې دا ګلونه غوړولی شي
دا د خپه زړګي غوټۍ به هم سپړلی شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

خوشحال بابا په یوه بیت کې وایي:

د ګلـــونو په موســـم کې هغه خوار شول
چې ګل رنګه معشوقه یې تر څنګ نه وه

همدا مضمون په یوه ډول د مومند صیب په یو څو بیتونو کې داسې راغلي دي:

څه ښکلی بهار دی چې محبــوبه وای او زه وای
څه ښکلی ګلزار دی چې په شنه چمن پراته وای
د ګل په خوشبویي کې د سپــوږمۍ په رڼایي کې
ډوب په خپـــله مینه د بـــورا په تمــــاشه وای

زما د خبرې مطلب دا نه دی چې مومند صیب به د بابا د شاعرۍ تر اغېزو لاندې دا لاره غوره کړې وي، که څېرته وي هم، نو دا ستره مېړانه ده چې یو څوک دومره ستر او عالي انتخاب ولري. دا ډول ګڼو بېلګو زموږ ولسي ادب هم ښکلی کړی دی. په یوه لنډۍ کې راځي:

په باغ کې مه ګـــرځه دلبــــره
ګلان شرمېږي مخ په پاڼو پټوینه

د مومند صیب یو بیت داسې دی:

شینکي باغ کې را ښکاره شي سور کمیس شنه لوپټه کې
ګُل ګـــلاب په شـــرمېدو شـــي بلبـــلان په ولولو شي

د طبیعت د مناظرو ستاینه په تصوفي شاعرۍ کې ډېر ځله د مقدمې یا مبتدا په توګه یادېږي او وروسته ورسره خبر هم تړلی وي چې عرفاني شاعران یې خپلې لارې او مسلک ته د وسیلې او ژمنتیا په توګه بیانوي او دا کار ممکن خپل مخاطب ته په پام سره وکړي. د مومند صیب په شاعرۍ کې بیا د طبیعي مناظرو د ستاینې پر مهال خبره په مبتدا کې پاتې کېږي، خو یو وېروونکی حالت زېږوي، وېروونکی تصویر جوړوي، لوستونکی انتظار وي چې اوس به نو څه کېږي؟

په اسمان کې چې برېښنا شي باد باران په اورېدو شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سمنـــدر په خامـــوشۍ شي توپانونه په څـــپو شي

لنډه دا چې مومند صيب د طبيعت او مستانه بيان او ارايې په برخه کې يو ښه او کامياب شاعر دی، لامل به يې هم له طبيعت سره د نوموړي اړيکه، غني او شاعرانه ذوق وي. دا دده خپل ذوق او شاعرانه ليدلوری دی، د شاعرانه بيان دا ازادي هېڅ کوم کره کتونکی له ده څخه نه شي اخيستلی، ده هسې هم خپل ځان ته قناعت ورکړی او وايي:

که مدهوش يې که مستي کړې اې وسيمه!
يم حيران چې دا به څنگه کړې عقبــا ته؟

له دې پرته دی د مينې په اړتيا او وړتيا هم پوهېږي، که په وينه نه وي، نو دا انساني هيله يې د لا شعور په نړۍ کې پرته ده او ده ته يې ويلي دي:

بېگاه راته په خوب کې يو سپېڅلې داسې ويلې
وسيمه! په دعا کې دې سپېـــڅلې ميـــنه غواړه

ما چې تر کومه د مومند صيب دا شعري ټولگه ولوسته او د شعر ويلو نېټې ته مې يې پام وکړ، نو اکثره شعرونه يې د(۱۹۹۸) شاوخوا کلونه دي چې زيات يې د هجرت په ديار کې ويلي دي، ممکن ډېر يې د شاعرۍ د پيل يا ابتدايي شعرونه وي او د هر شاعر د پيل شعرونه مخامخا له فني اړخه ستونزې لري، دا هم يو حقيقت دی چې له نن څه باندې دوې لسيزې وړاندې زموږ د شعر د تيوري او کره کتنې بهيرونه او کتابونه په ننۍ کچه نه وو.

د مومند صيب د شاعرۍ په تخنيکي برخه کې ځينې ستونزې شته دي چې لا هم نه دي حل شوي. مثلاً په ځينو شعرونو کې د څپو د کمښت، د اهنگ ماتوالي، نامعياري شاعرانه کلمې، قافيوي عيبونه، کله کله هم د تصوير بشپړونې صنعت نيمگړې خواوې هغه څه دي چې د هغه شاعرۍ ته د کره کتونکو د خو گوته اړوي. مثلاً دا بيت:

غشې په نښه هم په خاوره لگي
دا ستا بانه د زړه په ســـر لگي

(c) ketabton.com: The Digital Library

پورتنی بیت د غزل مطلع ده او طبیعي ده چې مطلع مقفي او مصرع وي، یاني دواړه نیم بیتي قافیه او ردیف لري چې دلته خاوره او سر د قافیې کلمې نه دي، خو که بې مطلع غزل وي، بیا نو په ازاد نیم بیتي کې اړتیا نه وه چې لګي (لګېږي) راوړل شي، ځکه چې دا کلمه ددې شعر ردیف ته ځانګړې شوې ده.

یا:

خزانـــــــې چې د لعلونو یې بهـــتر دی
خـوږ نسـیم چې ښکلی لږي د سحر دی
چې شراب څومره تراخه یې خواږه لږي
خوشـــبویي لکه د مشـــکو او عنبر دی

په دې بیتونو کې بیا د (دی) ردیف د جمع او مفرد هم د جنسیت له اړخه نه دی تصریف شوی، خزانې او لالونه جمع دي او باید (دي) بشپړوونکی ورته کارول شوی وی، خوشبویې مونث او دی ورته د مذکر بشپړوونکی راغلی دی، په همدې ډول تراخه د (ترخه) نا معیاري بڼه کارول شوې ده.

بله بېلګه:

طـواف وکړم کعبې نه که د ســتا قمر نه تاو شم
پیالې د میو نوش کړم که محراب منبر نه تاو شم

په بیت کې خبره د زړه او مخ ده، شاعر همېشه کوښښ کوي چې انډولونه پرتله کړي، حمید بابا چې وایي، (خط پر مخ د صنم راغی که سپوږمۍ شوه په هاله کې) دلته دواړه خبرې په مخ کې دي، ځکه یې تړاو هم اسان دی، مومند صیب بیا د زړه او مخ خبره کړې، کعبه زموږ لپاره د پاک زړه سېمبول دی او قمر د سپین مخ، د کعبې ظاهري رنګ(پوښ) تور دی او د مخ سپین دی. قمر(سپوږمۍ) د مخ تشبیه ده. که خبره داسې وای چې له مخ نه دې وګرځم که قمر نه، نو د تشبیه او پرتلنې اړیکه رامنځته کېده. په دویم نیم بیتي کې بیا خبره ګوزاره کوي، ځکه چې د مستۍ او زهد تصویر یې وړاندې کړی چې متضاد اړخونه دي او کله کله تضاد هم د ښکلا اصل او لامل وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ملنګ جان په یوه شعر کې راځي:

مــخ دې بلې لمبې کاندي کله ګل کله غنــچه شي
ځکه ماته ډېرې ګرانې، د پتنګ بلبل نخرې دي

دلته د تشبیه د صنعت له مخې هم ترتیب رعایت شوی او هم انډولونه د تضاد پر ځای د ورته والي په تړاو تړل شوي دي او هم یې د عارفانه تجاهل صنعت ښه پاللی دی، ځکه شاعر وایي چې مخ دې کله لمبې کړي او کله ګل و غنچه شي، نو زه اوس حیران یم چې پتنګ شم که بلبل شم، د پتنګ کار له لمبو او د بلبل له ګل سره وي. یا:

زه خو ستا په مینه مست یم
پــه شــرابو مـــلامت یـــم
له زمـــرو مې نه شـــي وېره
ځان قربان ستا په خلقت یم

ښکاره ده چې مست د ملامت او خلقت د قافیې مناسبه کلمه نه ده، ملامت او خلقت هم خپلو کې قافیوي عیبونه لري چې پاملرنه ورته نه ده شوې.
د مومند صیب د شاعرۍ له لوستو وروسته راته څرګنده شوه چې دی له ژوند او طبیعت څخه پراخه تجربې لري، هم یې درد او هم یې د مینې خوږلت تجربه کړی دی، باوري یم چې د هغه د شاعرۍ دنیا به له خپلې ټولې ښکلا سره د هغه د مینه والو زړه ته لاره وکړي. زه ورته ددې ټولګې د چاپ مبارکي ورکوم او له زړه نه ورته وایم چې ګران وسیم مومنده!

ته چې وطن کې دنیاګۍ د ژوند ودانه غواړې
ستا تقدس د مفکورې ښکلې ارمان ته سلام

په ټوله ادبي مینه او درنښت

پوهنیار ګل رحمن رحماني

۱۳۹۸، د سلواغې ۷مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

همېشه به پرې نارې وي د بلبلو!

شاعري هغه درياب دی، چې ورننوتل يې خيال او فکر ته اړتيا لري، ياني خيال او فکر د شاعر زريني وزرې دي چې په خيال پردازي کې يې غوړوي او تر لوړو غرونو پورې ـ پرې الوزي، ددې له غوړولو وروسته د بديعي صنايعو په رنګينو څاڅکو باندې شعر رامنځته کېږي. شعر هغه کلام دی چې له (فکر، احساس، عاطفې، تخيل او اهنګ) څخه رغېدلی وي، ياني درياب په کوزه کې ځايول دي. همدارنګه را وروسته ادب څېړونکي وايي: (ښه شعر هغه شعر دی چې وېښته سوری کړي.) دلته بيا له بديعي خواوو بحث مخې ته راځي يا هم د اکاډميسن صديق روهي له نظره (ښه شعر هغه شعر دی چې د وخت غوښتنو ته ځواب ووايي.) په هر صورت؛ اوس د سرليک سپړلو ته را وګرځو.

په يو بڼ کې بلبل ښکلي غږونه باسي چې په اورېدو يې ښه احساس رامنځته کېږي، همداسې شعر هم بايد د شعر په ژبه وويل شي، چې په اورېدو يې بايد تاثيرات رامنځته شي. د شعر د اهنګ تارونه لکه د بلبلو نارو غوندې په بڼ کې بايد انعکاس ومومي، چې په داسې توګه د شعر وزن په پام کې نېول کېږي او د شعر يو راز هم دا دی چې په اورېدو يې مړاوی ګل وغوړوي. په ښه شعر کې د سېمبولونو کارونه د ټاکلي موخې څرګندولو لپاره رارول کېږي او شاعر غواړي چې خپله خبره په بديع کې د معنوي او لفظي ښکلا په مرسته او په بيان کې د مجاز، د استعارو پيوندولو، د قرينې په اينبودو او د علاقې په اړيکو سره ژور مفاهيم او د ماناګانو ابهام، ايهام او څرګندې بڼې را وپنځوي.

د وسيم مومند په شعري ټولګه کې د صنعتونو، مضمون، فورم او نورو اړخونو نه بحث په کار دی چې د طبيعت او د زړه خبره يې د شعر په ژبه بيان کړې ده. د نمونې په ډول د څو صنايعو يادوونه يې کوو.

تلميح صنعت په شعري کلام کې مونږ ته يوه مشهوره تاريخي پېښه او کيسه را په ګوته کوي چې تېره شوې صحنه شاعر په خپل شعر کې د نغوتې په ډول منعکسوي، دا کار ځکه کوي چې شعر يې له معنوي اړخه پوخ راشي او کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبره يې د تېرې شوې پېښې پر اثبات پياوړې کړي. د مومند صيب په شعري کلام کې تلميح صنعت څو ځايه تر سترګو کېږي، لکه:

بدن زما دی اموختـــه نېغو باڼو په غشـــو
ستا په چړو به څه ونه شي ذوالفقار راوله

***

چې غشي په لېندو کې صيادان يې اموخته دي
مېږي کوترې شان ته رفاقـت څنګه ونه کړم

په لومړي بيت کې د ذوالفقار کلمې په تړاو يوې تاريخې کيسې ته اشاره شوې ده، د مشهورو لغت نامو له نظره، لکه دهخدا او فرهنګ معين کې راغلي دي، ذوالفقار د منبه ابن الحجاج يا د عاص بن منبه توره (شمشېر) و، چې حضرت علي (رض) د بدر په جګړه کې هغه يې مړ کړ او توره يې ورته پيامبر ص ته ورکړه. يو کال وروسته د احد په جګړه کې، کله چې د علي رض توره ماته شوه، نو هغه له پيامبر ص څخه د تورې غوښتنه وکړه، ذوالفقار يې هغه ته ورکړ، تر څو علي رض په هغه باندې د پيامبر ص ساتنه وکړي او دښمن پرې په شا تمبه کړي. ددې يادوونه هم بايد وکړم، ولې يادې تورې ته د ذوالفقار نوم ورکړل شو؟ ځکه ذوالفقار له فقاريه څخه اخيستل شوې کلمه ده، چې د انسان د شا مريو (ستون فقرات) په مانا ده، ويلل کېږي چې ددې تورې په شا د انسان د فقراتو په څېر ټيټې او ژورې نښې وې، نو ځکه يادې تورې ته ذوالفقار وويل شو، همدارنګه د يادې تورې د څوکې بڼه لکه د مار ژبې په څېر دوه تېزې او نازکې څوکې درلودې. دلته مومند صيب د شعر پورتني بيت کې خپل رقيب ته وايي چې هسې هم دلربا پرې هره ورځ د نېغو باڼو په غشو ګوزار کوي او د شاعر بدن داسې سترو ګوزارو باندې عادت دی، نو رقيب ته يې کوت خندنه دا ده چې په چړو باندې دده بدن هسې هم تاثير نه کاندي او واړه ګوزارونه دې پر ده نه کوي، ذوالفقار هغه سرکښه توره ده چې د محبوبې د نېغو باڼو غشو ګوزار په څېر، دده بدن ورته مقاومت نه شي راوستی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

همدارنګه په دویم بیت کې هم یوې مشهورې تاریخي کیسې ته اشاره شوې ده چې تېر تصویر پکې ښکاره نغښتی دی، هغه تاریخي کیسه د کوترې او د مېږي کیسه ده، چې موخه یې د دوستۍ او رفاقت اړیکه ساتل دي، باوري یم له دې کیسې سره ټول اشنا یوو.

د وسیم مومند په شعري ټولګه کې د نورو صنعتونو بېلګې هم لیدل کېږي، چې دلته یې یوه بله بېلګه د تکرار احسن څخه را اخلم.

ستا د شنو بنګړو شرنګار ته عاشقان شو غلي غلي
ستا د سپین مـــخ پلوشو ته پتنــګان شو غلي غلي

د مضمون په برخه کې شاعر محمد وسیم مومند د وطن دوستۍ، پرمختګ، عشق، فراق، هجرت، تصوف او د پند ـ نصیحت اشعار ویلي دي چې یوازې د نصیحت او د پند بېلګه یې راوړم. لکه:

د فاني نړۍ په لاره ځان هوښیار کړه
د ژونــدون د حوادثــو تابعدار کړه

په دې شعري ټولګه کې سیلابوټونیک وزن ډېری په (۱۲،۱۴، ۱۵،۱۱) څپو کې ویل شوي دي چې د خپل اهنګ یې په کراتې انډول ساتلی، د اهنګ ساتلو لپاره د غزل په ځینو ازادو کرښو کې یوه څپه ډېره راښکاري چې د کمښت په سبب مات اهنګ را پرېږدي نو اړ یوو، یوه څپه ډېره؛ خو اهنګ روان پرېږدو چې د خوند تسلسل تر پایه وساتي. همدارنګه د شعر په ځینو مسرو کې مات اهنګ را مالومېږي چې غالباً د خجیز ځانګې، نه مراعتول دي. هېره دې نه وي، په شعر کې د یوې قافیې دوه ځلي تکرار د قافیې اصولو له مخې عیب بلل کېږي، لکه ددې شعري ټولګې په ۴۲ مخ ـ په یو غزل کې د (سر) کلمې قافیه دوه ځلي تکرار راغلې ده.

ویناوال د شعري ټولګې د فورمونو په درشل کې په غزل، نظم، رباعي، قطعه، څلوریزې او دوه یزې (مثنوي) کې اشعار ویلي دي چې ددې ژانرونو په ساتلو کې ویناوال لوی لاس اخیستی دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مومند صیب د شعر په یو بیت کې د خرافت مانا لټوو او بل بیت کې یې ارسال المثل صنعت راسپړو. (د یو مشهور متل په خاصه لار باندې راوړلو ته ارسال المثل وايي.) «بدیع ـ بیان، ۷۳م»

که د نېکو لارو مل یې نېک به ګرځې
که بد ګـــرځې نو د بدو انتـــظار کړه

***

مینه تنکۍ وي، لېونۍ وي نور بیا شرم نه کړي
زیارته! ستا په کنــــارو کې مې ګناه ولیـــده

په لومړي بیت کې شاعر د خپلې موخې افادې لپاره « بد به ګرځې، بد به پرځې» مشهور متل راوړی دی او په دویم بیت کې هغه خرافاتي کړنې ته اشاره کړې چې زموږ خویندې او میندې د خپلو حاجتونو رفع کولو لپاره زیارت ته ځي چې دا هېڅ شرعي جواز نه لري.

په پای کې زه ښاغلي محمد وسیم مومند ته ددې شعري ټولګې مبارکي وایم او د بغلان ادبي بهیر درانه کره کتونکي استاد جمعه خان توخی، احسان الله درویش او نورګل اندړوال څخه په مننې چې ملتیا یې راسره کړې، همداشان د بغلان پوهنتون قدرمن استاد پوهندوی سید مجتبی نایل څخه هم مننه کوم چې د همدې لیکنې بیا کتنې لپاره یې وخت راکړ. له لوستونکو مې تمه دا ده چې همېشه په یو شین بڼ کې لکه بلبلو غوندې په یاد اشعارو زمزمې وکړي. د خوشحال بابا ددې بیت په هیله:

همېـــشه به پرې نـــارې وي د بلبـــلو
دا چې ساز کړ نن خوشحال په ویل باغ

مینه او درنښت

عبدالوهاب مومند

۱۳۹۸/۱۱/۲۳ل.ک ـ مرکزي بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلا وسيم

د خدای(ج) دنيا ښايسته ده، طبيعت ښکلی خلق شوی، انسان ښکلی او ژوند ښکلی دی، د ښکلا ليدو لپاره ښکلی ذوق او ښکلي ليد ته اړتيا ده، د ښکلا په اړه د نړۍ پوهان سره بشپړ سلا ندي ځينې پوهان ښکلا مجرده او ځيني يې مجرده نه بولي خو بيا هم دواړه ډلې ښکلا ځانته منظور بولي، دا چې د شعر سکالو د وخت سره سم مزل وهي او د عمر په تېرېدو لا پخېږي، د پړاونو په زړېدو د ښکلا په وړاندې ليد او ځير ځواک لا پياوړي کېږي او د غزل تر وروستيو تيندکونو شاعر د مينې زمزمې رواني وي.

د مطرب په خوږ اواز کې زمزمه وه ستا د حسن
ستا د سرو شونډو مسکا ته مطربيان شو غلي غلي

مومند صيب په شاعرۍ علمي بحث به د نظر خاوندانو ته پرېږدو، خو د واورينې هر مخ په اړولو به په ښکلا مبين وسيم وموسو، چې د لفظونو ګلپاڼې يې دومره خوندورې پېيلي دي، چې د کمال حد يې له ورايه ځلېږي.

خوږ باد وچلېږي د سپرلي ښکلی موسم دی
شبـــنم په شنه کاسه کې د ســــبا مزه کوي

***

دنيا څومره چې بدرنګه، ښکلې ښکاري
هغه دا چې ښکلی حســـن په اثـــر دی

مومند صيب په ښکلا هېڅ حد نه ماتوي، ژوند ورته په نشت امکاناتو هم خپل محبوب تر څنګ ښکلی برېښي، خاورينو کنډرونو کې هم ښکلا لټاړي، د ښکلا ليد بازار يې ښه تود دی.

کېږدۍ ده زما خونه چې ته وای د ژوند شريکه
دا شـــنې د غرو لمنې محـــلونو کې لا څـــه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مینو کیسې او ډېرو ناولونو پای د ډېرو میینانو وروستی مزل په پردېسي او فراق پای مومي، که څه هم مومند صیب د مینې مست سفر کې د غمازانو د اورونو له څپو روغ پاتې نه دی؛ خو دی په کې بریالی برېښي په ازغنو ښاخو کې یې د مینې بهار ته رسېدلی، کټ مټ لکه د اندلس په زرغون بڼ کې د فلورا شهزادګۍ په قول چې هنري غلام ته مینه د زړه څخه راوتلې او روح سره وصلېدونکی اثر بولي، چې تل به ژوندۍ وي، یعنې پای یې ناشونی دی.

کوم ګل چې مـــا کرلی محبت په شین چمن کې و
ها بوټي خو لا پربېږده چې دا پاڼه یې زرغونه شوه

***

قسمت کړی چې خپل کار وه
زمـــا شـــویـې او زمـــــــا وه

مومند صیب سولیز ژوند او سوکاله ټولنې ته هېڅکله هم ناوخته نه بولي، په سوله کې ژوند هر کله ښکلی بولي په ګډه تر منزله مزل، د سوکالۍ او خوښیو کېږدۍ تر ساحلونو رسول یې ترنم زمزمو کې ناڅېړي لکه چې درویش دُرانی وايي:

که زړونه سره یو کړو او لاسونه سره ورکړو
دا کاڼي به لالـــونه شي دا بوټي به لونګ شي

مومند صیب وايي:

دا اوس هم لا فرصت دی د وروري لاسونه ورکړي
دا نه چې سره مــــړه کړو په ګلبـــهار او په سالنګ

پای کې د ښاغلی محمد وسیم مومند صیب ته د لومړۍ شعري ټولګې (واورینه) چاپ مبارکي وایم هیله مندیم چې پاتې نسلونه د بغلان مازیګر د وسیم صیب د غزل په زمزمو لا ښکلی کړي، لوی خدای(ج) څخه د کرکر د ګلونو کاروان همداسې روان غواړم او د مومند صیب په دې بیت مو لوی رب ته سپارم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

طبيبانو لاس مې نيسئ اخ بې شانه زړه مې رپي
د نســيم خوږو نغمــو ته لکه پاڼه زه رپيــږم

مينه او درنښت

عبدالمبين (صافی)

مهارشي دایاناند پوهنتون- هندوستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعر څو خبرې

واورینه زما د زړه اواز چې د زړه له تل نه راوتې او د قلم په څوکه لیکل شوې ده. د وطن ښېرازی، د طبیعت ښکلا او د وطن ناخوالې زما په شاعرې باندې ځواکمن اغېز کړی دی.

زما هوډ او د کتاب چاپول ډېر واټن درلود خو تاند او هڅاند ځوان عبدالوهاب مومند په هڅوونه او زیار زما لیکنې یې دې ته جوګه کړې، چې د چاپ په بڼه راووځي، مننه ترې کوم؛ او هېره دې نه وي ښاغلي ګل رحمان رحماني صیب نه هم نړۍ مننه چې زما په اثر یې سریزه لیکلې او زما حوصله یې څو برابره کړه چې لا نور هم ولیکم، زه یې د یو شاعر په صفت د کلاسیک او معاصر شاعرانو سره پرتله کړی یم. د ښاغلي رحماني صیب لیکنې زما په روح او ځان ژور اغېز ښندلی دی. مننه رحماني صیب!

درنښت

محمد وسیم مومند

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مینه

ځومــره ښکلې میـــنه ستا وه
چــــې د عشــق نــازو ادا وه

چې انـــگار مې په بــدن شو
ســتا د گل په شان خـــندا وه

رقیـــبان چې شـــول ناکامـه
دا د عشـــق پـــته حیــا وه

شمعې خړې کړلې ســــترگې
ســـتا د مخ ښکلې ښـــکلا وه

زمـــــانې له چې زه گـــورم
دا د هغـــه وخـــت لیـلا وه

قسمت کــړی چې خپل کار و
زمــا شـــــوې او زمــا وه

نصـــیب راکړله په لاس کې
وســـیم وایـــي چې هُما وه

گل بهار کالونې پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

خزانې

خـــزانې چې د لعلـــــونو يې بهـــتر دی
خوږ نســـيم چې ښکلی لړي د ســـحر دی

چې شـــراب ځـــومره تراخه يې خواږه لړي
خوشبـــويي لکه د مشـــکو او عنـــبر دی

شونډې سرې سترګې چې تورې کړي محبوبه
تورې زلفې په سپـــين مخ لکه محـــشر دی

زه چې ځومـــره فرياد کړم، فريـــاد نه اوري
داسې ښکاري چې محبوب مې پرې خبر دی

که اوس ځـــومره چې محبـــوبه شي خبره
زړه يې ويشـــتی له اول نه په خنـــجر دی

دنيا ځومـره چې بدرنګه، ښکلې ښـــکاري
هغه دا چې ښکلی حســـن په اثـــر دی

ګل ګلاب چې کړي موسکا په شين چمن کې
بلبـــلانـــو اوازو کـــې هـــم هنـــر دی

د خـــزان په موســـم پاڼې چـــې رژېږي
د سپـــرلي په لاره زيـــری د اخـــتر دی

وسيـــــم ځومره پرهـــاري او فريادي شي
د وصال په ځپـــو ډوب په سمنـــدر دی

۱۹۹۶/۹/۵ع

ګل بهار کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شين اسمان

په اســـمان کې چې برېښنا شي باد باران په اورېدو شي
سمــــــــندر په خامـــوشۍ شي توپانونه په څـــپو شي

ګل نسيـــم ته په خنـــدا شـــو، څه محبوبې غـــرڅنۍ له
تورو سترګو له چې ځيـــر شم زړه ګوګل کې په ټوپو شي

ســـره جوړه، سپين مړوندونه، تورې زلفې، سره لاســونه
زړه چې څومـــره صبرومـــه لا هغـــومره په سلګـــو شي

قد قامـــت د نښـــتر ونـــه د يـــار مخ د څوارلســـمې
سپوږمۍ هله شي خجله چې سپين مـــخ په پلوشو شي

شنکي باغ کې راښکاره شي سور کميس شنه لوپټه کې
ګـل ګلاب په شرمېـــــدو شي بلبــــلان په ولولو شـــي

ديو قامـــته غونـــدې شـــپه کې هيـاهو يې د ځناورو
کومــــــه لار کې چې روان يم هغه لار د رنګيـــنو شي

هره اوښـــکه چې راڅاڅي د ځيـــګر په سرو لمبو کې
رقيـــبان شمعې کړې بلې پتنګان په سوځېـــدو شـــي

چې کچکول کـــړمه په غاړه ملنګي جامې په تـــن کې
شم روان د يار کوڅې ته ټول مخلوق په نظارو شـــــي

زړه به څـــومره صبرومه چې د يار کوڅې ته نه ځـــم
وسيم ياد شي د يار غاړه اور يې بل په انـــدامو شـــي

۹/۹/۱۹۹٦ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلی بهار

څه ښکلی بهـــار دی چې محبوبه وای او زه وای
څه ښکلی ګلزار دی چې په شـین چمن پراته وای

بلبــــلو په چغــــارو بـــورا ګانو په نڅــــا کې
ډوب په خپــله میـــــنه د بورا په تماشـــــه وای

د ګل په خوشبويي کې، سپوږمۍ په رڼـايي کې
څُم وای د شرابو او پیـــــاله ستا په سیـــــنه وای

څنـــګه چې زه زانګم ســـتا د مینې په ټالو کې
هســـې زنګیدلی ستا د میـــــنې په کیـسه وای

نازونه ادا ګانـــې ســـتا څـــومره جــانانه دي
هسې دې ښکلا شته چې ستا نوم هم ګلبشره وای

رقیـــــب په پیغورونو زما هیـــڅ پروا رانه شي
عزم ســــره یو وای رقیـــب کور په ویرانه وای

څومره وســـیم خوښ دی ستا د هجر په څپو کې
راکـړې به ته ماته پاکـــه میـــنه نـــذرانه وای

۱۹۹۶/۹/۱۵ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه خو ستا په مينه مست يم
په شــرابو مـــــلامت يـــم

له زمـرو مې نه شـــي وېره
ځان قربان ستا په خلقت يم

عـاشقي پـه سمنـــــدر کې
لامبـــــو زن او با همـت يم

د جـــــفا مقـــابلــه کې
سپينه تـــوره د هيبت يـــم

ستا د عشـــق نـاز او ادا ته
زه ټـــوټه د شرافـــــت يم

ستا د ميـــنې په خيالو کې
زه ماليار باغ د جنـــت يم

د رقيـب په سر گـــوزار ته
زه څــرگنده حقيـــقت يم

زه خـــو ستا ميـنې وفا ته
شـرمنـــده او خجالـــت يم

د رقيــــب لېوني ســــر ته
سـره لمبه زه د قيامـت يم

کـه يې لاس رانه وانخېست
زه وسيم پرې جوړ افت يم

۱۹۹۶/۹/۳۰ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګړي

ستا د شـــنو بنګړو شـــرنګار ته عاشقان شو غلي غلي
ستا د سپـــین مخ پلوشـــو ته پتنګان شـــو غلي غلي

که ته څومـــره رانبکاره شې په ساده جامه محـــفل ته
د پایزېبو هـــر یو شـــړنګ ته رقاصـــان شو غلي غلي

ستا د ســـترګو نه شـــراب رابهېده په ښکلي مـــخ ته
دا ساقي چې ورته ځـــیر شو شرابیان شـــو غلي غلي

د مطـــرب په خوږ اواز کې زمـــزمه وه ستا د حسن
ستا د ســـرو شونډو موسکا ته مطربیان شو غلي غلي

تا چې څنګه قـــدم کېښود د هـوسۍ په هر قدم کې
ســتا د هـــر ګام اخیستو ته سیلانیان شـــو غلي غلي

چې مې غېږ ته رانږدې کړه د ښایست سپینه سپوږمۍ
زمـــا دغې حرکـــت ته رقیـــبان شـــو غلي غلي

زه چې څومـــره صفتونه ســـتا د نـــاز او د ادا کړم
د وسیم ستا هر صفـــت ته صحافیان شـــو غلي غلي

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په تـــورو ســــترګو کې راواړوه شــــــراب لیلا
د تار د زلفو راته جــــــــوړ کړه ښــــه رباب لیلا

چې ته نـازېږې په خپل حسـن او ښکلا محبوبې
د خدای دپاره په زړه جـــوړ نه کړې خوناب لیلا

چې زما روح ســتړی ستومانه په هـــوا کې شولو
له ترمو اوښکو نه مې جوړ شــــــولو سیلاب لیلا

نا ترسـې دومــــره ته ډېر ظلـــم او جفا مه کوه
راپانـــدې بل شول ټـــول اورونه د کباب لیلا

بېلتانه سیـوري ته یې عمـــر پاڼې ژېړې کړلې
په اخــــر وخت کې راتــه جوړه شه افتاب لیلا

چې تمنا د عشق څــوک شرم کړي نادانه به وي
د زړه اخــــــلاص نه راتـــه ونیسه ګـــلاب لیلا

چې په ټول عـــــمر ژړېدلی کړېدلی وســــــیم!
په ژونـــــدون زېــــری ورته وبښه شبـــاب لیلا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کمځۍ کمځۍ دې زلفې ټال وهـي په سباوون کې
دنـيا به ښکلې ښـــکاري دا زما او ســـتا ترون کې

انـــداز د محبت دې زړه راښکـــونکی وي جانانه
د مړو سترګو کتو کې او د سرو شـــونډو سمون کې

موســـم په چلېـــدو کې د شبـــنم په اورېـــدو کې
چغار چې ځومـره خوند کړي د بلبلو په پاڅون کې

خوبــونه چې زه ګورم ســـتا د فکـــر په خيالو کې
کېنم د اوبـــو خواته ورته وايم نېـــک شګون کې

بلبـــل په زړه چې ننـــوت اغـزی د ګل د ځانګې
تصوير يې د وفا و په دا ســـــره سينه ګلګون کې

دا شـــان زما پښتون و زمـــا ميـــنه پښتـــنه وه
دا ژوند چې وسيم تېر کړ د غمازو په لمســون کې

پښتونخوا - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه به زار شمه له تا نه، ته خــو لږ موسکۍ موسکۍ شه
شرابي سترګې چې ستا دي ته خو لږ مستۍ مستۍ شه

ستا د عشـــق په غم کې ژاړم سر ببر څېرې ګرېوان زه
زه چې څنـــګه لېـــونی یم ته هم داســـې لیونۍ شه

زما د میـــنې صـــداقت ته د رقیـــب نظر را واوښت
غلیـم سترګو نظر مات ته، ته لـــوګۍ شه سپېلنۍ شه

د فرهـــاد په شان کـــړیږم زه د غـــــرونو په وهلو
چې شیرینه د فرهـــاد وه ته په شان د شـــیرینۍ شه

وسیـــم کړی انتظار ډېر د ســـپرلی ښکلي موسم ته
په ګلـــونو د ګلشـــن کې ته هـــم ښکلې ګلالۍ شه

۱۳/۱۰/۱۹۹۶ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

توري سترګې

ســـــــتا څېره ده د ګلونو، توري ســــــترګې شــرابي
نـرۍ غـاړه دې اوچـــته، دا ســــرې شــونډې ګلابي

که هر څومــــــره بې وفا يې زما ځــــــان لــه تا قربان
دا مې ټړمې تــړمې اوښـــکې چې په مـــــخ زما راځي

ځه! د ســــتا په تسلۍ کې زړګـــی لږ څـــه ارام اخلي
بیا چې زړه مې راته وايي ورته ځــــــان کــــړه قرباني

کوم خبــــــره د رقيـــب شي په وســــــيم شي څه اثـــر
دا چې وينه په جـــــوش راشي زړه مې جوړ شي توپاني

۲۰/۱۰/۱۹۹٦ع
ګل بهار نمبر۳ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د لمر په پلـــوشو کې دا دنيا څومـــره رنگېنه شوه
خوږمن مې پرې زړگی شو چې ليلا په ما مينه شوه

د ږومبي ځل په کتو کې رنگ يې ســـور لکه انار و
د عشق په ولولو کې څومره سره وه دا بيا سپينه شوه

دا چا داســـې يې ويلې محبت په چا اثـــر نه کړي؟
دا حوره دې ترې زار شي لکه دا څومره حسينه شوه

کوم گل چې ما کرلی محبـت په شين چـــمن کې و
ها! بوټی خو لا پرېږده چې دا پـاڼه يې زرغونه شوه

وعـدې يې د وفا شوې چې د مينې قرباني کې شوم
وسيمه! ورځ تياره شوه شپه يې لا هم ډېر رنگينه شوه

پېښور - پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېزوان

پـه ســــــرو شـــونډو ګلابو دې پېـــزوان مــزه کوي
اوچـــتې نـــرۍ غـــاړې ته مـــرجان مــزه کــوي

چې زلفې دې ول ول کړې بیا یې راپرېږده په سپین مخ
پـه تــــورو تورو زلفـــــو ســـره ګلان مـــزه کــوي

دا میـــنه خو هـــر څه کــوي د حـــده پـــورې مینه
د یـــار پـه پـــاکه میـــنه ځـــان قـــربان مــزه کــوي

کیسې چې ځومـــره خوند کړي سر مې ایښی په مړوند
خـــوږې خـــوږې کیــــسې چې د جانان مـــزه کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې خندا

په ژړا کې را په يـــاد شي ستا د خولې ښکلې خندا
زړه مې موړ شي د دنيا نه چې زه ګـــورم ستا ښکلا

هوس کې چې زه ګورم مينه اور شـي سره لمبه شي
دا ژوندون به څنګه تېر کړم چې مونږ يو په دې دنيا

د عشـــق په دا جذبو کې که ته څـــومره غيرتي شوې
مخ کې وروســته لاره ګـــوره، سره نشو مونږ رســـوا

په سپين مخ چې راخـــورې کړې تورې زلفې لېونۍ
په شنو پاڼو کې مخ پټ کړې ګل ګلاب ترې کړي حيا

په دنيا کې څه هســـتي وي او مستي وي که عـــزت
دا محل په ما ســور اور شي که ژوند کړمـــه بې له تا

هجران چې ســـره سکروټه د وسيم په زړګي کېښوه
اخ! ســـوځېږمه کـــړېږم لږ نــــږدې شه دلـــربا

۱۹۹۶/۱۰/۲۸
ګل بهار کالوني پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نشه د محبـــت ده شــرابونـــو کې لا څـــه دي
ښایست چې ستا د مخ شته ګلابونو کې لا څه دي

واه! ژړېــــږم ســـتا د لاسه زمـــا ښکلې دلـــربا
څپـــې زما د اوښـــکو سیلابونو کې لا څـــه دي

مطربو خــــوږ اواز ته زما تنـــــده نه ماتېـــږي
د شنو بنګړو شـــرنګار ته ربابـــونو کې لا څه دي

کېږدی ده زمـا خوښه چې ته وای د ژوند شریکه
دا شنې د غــــرو لمنې محلـــونو کې لا څه دي

رباب مې وای جوړ کـــړی ستا له تارو تارو زلفو
مطـــرب ته مې ویلې ســتا سازونو کې لا څه دي

خوشبـــو مې په دماغ شوه ستا د زلفو سرو ګلانو
مالیار ته مې اواز کـړو ستا باغونو کې لا څه دي

د ســـرو غرمو وهلی انتـــظار کې ســـتا ولاړ یم
شربـــت د شونـــډو راکړه امېدونو کې لا څه دي

لړ مې خوا ته رانږدې شه سر مې کېږده په مړوند
وســـیم ته خـولګی ورکړه ارمانونو کې لا څه دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

اور رابانـــدې بل شـــــو چې راکــړې یار سزا ده
همدا مې غلطي شـــوه ښکل کـــــړې مې لیلا ده

میـــنه چې زه کــــړمه په ښــکاره وایم هر چا ته
دوست، دښمن خبر ده چې مې کړې ښـه وینا ده

دانـــه دانه له شـــنو بوټـــو راټـــول کـــړمه ګلان
ځولۍ کې به ور وړمه وعـــده کړې مې بیګاه ده

هر څوک چې ښه صفت کړي د خپلې یار د مینې
زه کړمه دا صفـــــت چې زما ســـــتوری د سبا ده

نن زمـــانې مینې ته چې ګـــورم وســـیم خاندي
میـــنه چې ما کـــړې دغـــــه میـــنه په رښتیا ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه هلـــه لېـــونی شـــوم تا خمـــار خمـــار ویل
بلبـــلو په چمـــن کې چې ګلـــزار ګلـــزار ویل

زړګی زما زخمي شـو چې فریاد راته په غـــوږ شو
ګلـــونو په صحـــرا کې چـــې بهـــار بهـــار ویل

په سترګو مې تیاره شوه رڼا ورځ راباندې شپه شوه
یتــــیم په یـــخه واوره کـې انګـــار انګـــار ویل

انســـان وي او که بوټی ضرورت شته محبـــت ته
دا ځکـــه به شـــنو بوټو چې مالیـــار مالیـــار ویل

ها مینـــه به د مـــور راته هېڅکله پیـــدا نه شي
په نیـــمو نیـــمو شـــپو راته قـــرار قـــرار ویل

چې میـــنه په رښتـــیا وه د لیلی او د مجـــنون
په ټـــول تېر شـــوي عمر یې دیدار دیـــدار ویل

وســــــیم چې کړېدلی و د تـــور رقیب د لاسه
اخ! دې په اســـوېلو کـــې هـــم ازار ازار ویل

۱۹۹۶/۱۱/۲۸ع

پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

بې وفا

بدبخت د زمـــانې شـــوم چې صنم شوه بې وفا
بـــدرنګه زمـــانې کې مخکـــې لاړم پـــه جـــفا

ګرځـــم لالهانده کلـــه غـــرو کلـــه رغـــو کـــې
په سترګو مې اغزي شول چې نه خوب شته نه خندا

په شمـــع چې اوربـــل شـــي په ژړا ژړا به مړه شي
همداســـې مې زړګی شـــو په خنجر جـــــدا جدا

ارمـــان مې دا په زړه راســـره وايي د ګـل څانګه
سرې شونـــډې ما چېړلې تور زلفـــان بادې ســـبا

یقین مې شته په مینه چې موږ کړې پرې وعدې وې
دا تـــور د رقیـــب لاس و چېـرې ما کړې ده ګناه

سل ځـــله رقیـــبانو جـــوړې کـــړې واویـــــلا
ها! زما پـــوره باور شته چېـــرته بام چېرته هـــوا

اوس راغـــله زما خـــواته په خنـدا په خوشحالۍ
په خوله یې دا بیـان شته چې مې کـــړې وه خطا

الله(ج) په لار د حـــق کې د هـــر چا وي مـــددګار
دا ځکه وســـیم مخ ته رقیـــبان شولو رســـــوا

۱۹۹۶/۱۲/۳۱ع
سواتي ګیب، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

چې د عشق په هغه لار کې چې عـذاب شته
د اغــزو ســره هـــم بوټي د ګـــلاب شته

چې د مینې هغه سترګې پرې خــوږې شوې
خوشحالي نه یې ټـــــر باندې سېلاب شته

ســاقي ولې لاس رپېـــږي په پیـــالو دې؟
د ګلــرخې په کتـــو کې هـــم شراب شته

د رقیــــب خندونه شــــته په محبــت کې
دا خو ځکه هر میین په زړه خــــوناب شته

ساز د عشق خورې ورې چې انګازې شوې
وجه دا چې د وســــــیم په لاس رباب شته

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا په میــــنه کې کړیــږم
ستا په حســـن کې ژړیـــږم

زړه مې څومره کـــړمه صبر
زړه په ویـــــنو کې لمبیږم

ستا د سپـــین مخ پلوشو ته
د پتنګ په شان ســـوځیږم

ستا د هجر تیارو شــــپو ته
لکه شمـــعه هـــم بلیــــږم

ستا د مړو سترګو کتــــو ته
لکـــه پاڼـــه زه رپیـــــږم

ستا د ستـــرګو په باڼو چې
زه ټپي شـــم بیـــا پاڅیږم

که ته لاس راتـــه رانه کړې
دا ټـــول عمــــر به کړیږم

زه وسیـــم چې ارماني یم
ستا په حســــــن هوسیږم

۱۹۹٦/۱/۵ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ساحـــل په غاړه کېنم چې ســوچ وکـــړمه له ځانه
دنيـــا ته چې لـــږ ځيــــر شم دا دنيا ده ســـرگردانه

لعلـــونه سمنـــــدر کې دي هر چا ته دي مـــالومه
محنـــت پسې ونه کـــړې چـــا ونه مـــوند په اسانه

زمـــانې ته چې زه گـــورم زمـــانه شـــوه لېـــونۍ
ورور ورور وينې ته ناست دی پلار يې گوري په حيرانه

چې پـل ږدي په مخ گـوري دا حالات دي زهـــرجن
دا نه چې هســـې خوار شي دا د خپـــل عقـــل نادانه

رښتيا مې ترې ونه ليـده که دوســـــت و که دښمن و
دا ځکه زه فـــرياد کړم زړه مې مـــوړ دی له هر چا نه

خانـــي به يې خاني وي پادشـــــاهي په پادشاهي کې
په گېــــډه به ښه مـــوړ وي بيا به تمه کــــړي گدا نه

دوه ورځې په دوستي کې دې کوم غوږ لستوڼی گوري
اوبه وړي بوســــو لانــــدې بيا خبــــرې کــړي وفا نه

۱۹۹۷/۱/۸ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

انصاف

سرودونه ترانــــې دي چې غـــرېږي رنـــگ په رنگ
يو په اور د لمبـــو ســـوځي بل کـــوي د پيالو شړنگ

که اختيار انصاف ته ورکړې نو انصاف شي بې انصافه
خو دا ځکه مې زړگی شي دې انصاف ته په غورځنگ

حالاتو ته چې گورم هېـــڅ انصــاف نه شته په چا کې
ورور به ورور ته به گوابښږي پلار د زوی سره په جنگ

اسلام شو تـــرې کمزوری که عـــرب دی که عجم دی
څوک خــرڅېږي په ډالرو څـوک په پونډ د استرلنگ

دا اوس هم لا فرصـــت دی ورورۍ لاســـونه ورکـړو
دا نه چې ســـره مـــړه کړو په گلبهار او په سالنـــگ

د ســـولې خـــوږ اواز ته انتـــظار کـــوي کـــوترې
خپل ځانـــونه ترې قـــربان کړو لکه شمعې نه پتنگ

۱۹۹۷/۱/۱۶ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا وطن چې ښــــومره شي ګلــزار بيابان ښکاري
ستا په راتلو کې ما ته څومــره لوی ارمان ښکاري

که د راتـــلو په هــر قـــدم کې زه ګلان وشيــندم
ستا تصــور کې سپېرې دښتې ګلستان ښــــکاري

که په وفـــا کې راته ډاډ د محبـــت رانــــه کړې
په ژړا اوښــکو سمـــندر کې لــوی توپان ښکاري

دغه دنيـــا ټـــوله ائينه شي بې ريـــا شــي راته
ماتې هينداري په ټـوټو کې مې جـــانان ښکاري

که زه سوځېږم د هجران په سرو لمبو کې همېش
په شنو لوخړو د لمــــبو کې مې خـوبان ښکاري

د غمجن زړه په اسمانـــونو مې جــفا وريځې دي
د داســــې وريځو نه د وينو ســــور باران ښکاري

وسيــــــمه! تا ته د بـــاران ګټه مـــالومه ښـــه ده
ددې بـــــاران نه راتـــه ښکلي بهاران ښــــکاري

۱۹۹۷/۱/۲۰ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

خندا

خنـــدا چې په ســـرو شـــونډو د اشـــنا مزه کوي
لونـــــګ په ســـور ټټـــر کې د ليـــلا مـــزه کوي

زلفې چې خورې شي په سپـين مخ د ګل خوبانې
خوَلې د محبـــــوبا نه مـــــرحبا مـــزه کـــــوي

خندا د هر څه خوند کا که د خولې وي که د ګل
لاله چـــې وغـــوړيـــږي په بيـــديا مـــزه کوي

خـــوږ باد وچلیږي د سپرلي ښکلې موســـــم کې
شبـــنم په شنه کاســـه کې د سبا مـــزه کـــــوي

۱۹۹۳/۱۲/۲۵ع
حاجي کيپ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

اباسين

اباسيــن چې په ځــپو شي قيامتـــونه ترې جــوړيږي
جـــوړه شمعې چې شي بلې محفـــلونه تـــرې جوړيږي

عاشـــقان چــــې جـــوړه نشي په محــفل کې د يارانـــو
د مطرب دې رباب مات شي چې ســازونه تـــرې جوړيږي

د ســرو شـــونډو په شـــربت کې د شراب غوندې نشه ده
دا دوه سترګې چې ځلــور شي هوسونه تــرې جـــوړيږي

ها! مطرب چې په محفل کې خپل رباب په غيږ کې واخلي
د هـــر تار په انګـــازو کې پيـــغامونه تـــرې جـــوړيږي

د وســـيم خو انتـــها نه شـــته د ميـــنې صـــداقت کـــې
خو دا ځـــکه يې په ذهـــن کې خيالونه تـــرې جـــوړيږي

۱۹۹۷/۲/۵ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا ستا د عشق په سرو لمبو کې سوځېدلی ښه یم
دا ســـتا د میـــنې افسانــو کې زورېدلی ښه یم

دا ستا د ســـترګو د باڼو د نیـــزو زور چې نه و
دا د خــــوارۀ زړګي په وینو لمبېـــدلی ښه یم

پرهــر پرهـــر مې شو بــدن د محبــت پټۍ ته
پټۍ ونه شوه زه همـــداسې کړېـــدلی ښه یم

زه د غمــاز په ستـــرګو خـــاورې د وفا شیندمه
دا د جانان د تـــورو زلفو مـــار خـــوړلی ښه یم

زه ستا د میـــنې سبـــا باد ته انتـــظار کـــومه
که باد رانغی په انګـــار کې اوسېدلی ښـــه یم

ما د وسیـــم په نصیحت چې کـوم عمل ونه کړو
دا د هجــران په خړ توپان کې الـــوتلی ښه یم

۱۹۹۷/۲/۱۵ع
پېښور، ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

وطن

ای وطنه! ځان دې کلـــک کړه هــره لوټه دې فولاد کا
په شـــــنو بوټو دې خــــزان شو هر يو ګل ځکه فرياد کا

د وطـــن تنکي ځــــوانان دې انتظار سترګې په لار دي
ښه مغـــــزونه دې فرار شول هر بچی دې خپل استاد کا

په سپـــــرلي کې خـــزان راغی دا عجيبه زمــانه شـــوه
هر يو ګل چې داغ ليـــدلی په شبـــنم باندې يې ښاد کا

هر زمری دې ويــــده شـــــوی پرې کړنګ د اسماني شه
دا هر غـــر د هنـــــــدوکش دې هره څوکه دې شمشاد کا

پلار د زوی دلاسه مړ دی ورور د ورور وينې ته ناست دی
هر يو سيــــــند دې توپاني کـــړه د غليـــم ببرې برباد کا

(c) ketabton.com: The Digital Library

تا په غېـــږ کې خپل مېــــړانو ابدالي شانتې بچيان دي
تېـــــر درســـونه د غيـــرتو خپل مشـــــرانو ته په ياد کا

چا به خـــرڅ کړي په ډالــــرو چا ورکـــړي په ســرو زرو
اوس نو چېرته اکبر خان شته دا هېـــواد به بيا ابـــاد کا

دا کابـل يې ســـتا ويجاړ کړو ناوې پېغلې شوې شهېدې
دا اوس کوم داســــې احساس شته لکه چېغه د فرهاد کا

ټوله شـــپه توره ترورږمی شـــوه ټوله ورځ دود د باروتو
سپېنه ورېـځ شه بيا باران شه دا خفه زړګي را ښـــاد کا

وسيـــــــم ټول عمر په دعا دی ستا د ګوډ ګوډ ابادی ته
د دښمن په سر ګـــوزار شه بيا دا ورک يې بېخ بنياد کا

۱۲/۱۲/۱۹۹۳ع
حاجي کيپ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کله نا کلـــــه چې هـــوا په دې چمـــن راشـــي
ښکلي مـــوسم ســــــره نغمې د ګل دیدن راشي

بلبل به جوړې کړي نارې د خپل هجران په خاطر
د خـــزان باد چې د سپرلي په دې ګلشـن راشي

داسې ســــوځېږم د جـــفا تــــــودې هوا ته زه
لکه د شمـــــعې نه پتـــنګ ســـوی بـــدن راشي

څومـــره کړېږم دومــــــره خیال مې د اشنا ساتم
لکه بـــورا چې د اغـــزي په درد، دردمـن راشي

داســې ځـــیر ګورمـــه د یار خمـــارو ســـترګو ته
داسې ښکارېږي چې مینوش په زړه خوږمن راشي

دا ســـتا د سرو شـــونډو شـــراب چې زه نشه کړمه
وســــــیم به څنــــــګه په زړګي کې ارمانجن راشي

۱۹۹۷/۳/۲ع
پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د سحر باد چې دا ګلونه غوړولی شي
دا د خپه زړګي غوټۍ به هم سپړلی شي

په يو نظر کې چې د سترګو لاندې دا وګوري
څوک چې بې خوده وي اسمان کې خېژولی شي

چې په زړه کې د يار غم ورته پيدا نشي نو
دا رندې سترګې هم په غم کې ژړولی شي

دا تا که څومره هجران غرو ته پناه کړی ځان
د مينې غږ به هم قاصد در رسولی شي

دا ته که لاړې د جفا سيوري ته کېنې بيا
دا د غم ورېځې د اسمان نه ورولی شي

که ته لاس د وفا راکړې او ليلا شې زما
وسيم به تل دا خپل رقيب هم کړولی شي

۱۹۹۷/۳/۵ع
پېښور، ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

نادانـــه ده بلبله چې د ګـــــل په ســــــر چغېږي
په شـــپه کې چې سپلی وي نو ډېـــــوه کله بلېـږي

دا به څــو ورځې ژونــــــدون وي د بورا او د بلبل؟
سوړ باد چې راوچـــــت شي د اغزو سره شـــپه کېږي

دا چا چې ويل وفا شــــته په ګلــونو د ګــــلاب کې
غمــاز په يو کتــــو کې رنګ يې زېړ شي هم رژېږي

پتنګ چې ځان پرې سوځي دا د مينې په لمبو کې
بې ځايه نه سوځېــــږي ځکه شمـــــــعه قربانېږي

کله چې ګلــونه پاڼــې، پاڼې په چـــــمن کې شي
بلبله شـــــي ناچاره د زړه درد نه هـــم چغــــــېږي

هجران غمـــونه ډېر شي او دا زه چې شـــم يوازې
زړګي نه مې ســــرې وينې په ګوګل کې بيا څڅېږي

عاشق چې نامــــراد شي کله ســــترګې وچې نه شي
يتيم په شان بې موره بيا په ســــرو ســــترګو ژړېږي

وسيـم دا نصيحت دی چې هېــڅ کله زړه ورنه کړې
کوم چا چې زړه ورکړی هم ســــوځېږي هم کړېږي

۱۹۹۷/۳/۱۵ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یا مې تـړمې تــــړمې اوښـــکې یا مې هغه سېـــلابونه
یا مې سوړ، ســـوړ اســوېلي دي یا مې هغه تــوپانونه

دا جهان چې په گــــردش دی دا دی هر چا ته مـالومه
زما مړه شـــــول امېـــدونه، زما مړه شول حســـــرتونه

داسې ورځ شي داسې شـــپه شي کله مينه سره لمبه شي
زه چې ژاړم په ژړا کې راپـــــه ياد شـــي تېر وختـــونه

کاينات کې تغيرات شته او په ځمـــکه هم بدلون شـــته
داسې شـــــين بوټي ولاړ وي چې پـــرې راشي خـزانونه

کله لمر چې راخورې کړي داسې سپينې سپينې وړانگې
طبيعت داسې قانــــون دی چې په وريځو کړي حکمونه

لمر په دومره لوی وړتـيا کې بيا په وريځو کې پنهان شي
د خدای(ج) هغه لوی هســـتي ده چې ترې راوړي بارانونه

د وســــــــيم د زړگي حـــال ته راچاپېر شي غورځنگونه
سمندر کلـــــه خامـــوش شي کلـــه راولي موجـــونه

۱۹۹۷/۵/۲۰ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

کله بــاد کلـــه بــاران شم
بیا روان په بیـــابان شـــم

کلـــه اور شـــمه ســکروټه
کله وریځ په شیـن اسمان شم

بیا سېلۍ شـــمه په شپه کې
بیا په ورځ کې خړ توپان شم

زه اســـیر شـومه د زلفـــو
مرغي د خپــل جانان شـــم

خوله چې ډکه د خنـدا شي
خـــزان باد ته بهاران شـم

شربـت راکړي د سرو شونډو
بیا مدهوش بې میستان شم

چې وعـدې کې وفا وکـړي
جهانګــیر ددې جهــان شم

وســیم ستا دې محــبت ته
بیا پـــوره په دې ارمان شم

۱/۶/۱۹۹۷ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زمانه شوه داسې جوړه چې مې يار ونه ليده
په ژمي کې مې هېـــڅ کله ګلــزار ونه ليده

ملګری ستا د لارې وي د خپـــل حده پـورې
د نن زمانـــې يار کې مې اتبـــار ونه ليده

وعـدې به کړي ملا په شـان د حورو د جنت
د دوی په پســـــته ژبه مې اقــرار ونه ليده

مخکې ميخانو کـــې د ګلاب په شانې رنګ و
د نن په ميـــخانه کې مې خــــمار ونه ليده

خواره واره ګلــونه د غـــرو په لمـن ښکاري
په يو ګلاب مې هېـــڅ کله ګلــزار ونه ليده

وسيم چې سرګردان دی د عشق په ګرمه لاره
دا زړه يې پـــه کې هېـــڅ کله قرار ونه ليده

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

وږمې د پســـــرلي دي خوشـــــبويو سره راځه
اغـــــزونه چې ګـــل اخلي زحمـــــتو سره راځه

دیدن کوې زما د مخ د ســــترګو په زیـــارت کې
که څـــه بهـــــانه نه وي لېــــونو ســـره راځه

اسمان د محبت کې مې چې وربځې رانبکاره شوې
وصـــال بارانـــه ژر شــــه وصلـــــتو ســـره راځه

ساقي که نن سخي شوې د مـــدهوشو په محفل کې
محفل ته د شـــــرابو له پــــيالو ســــره راځه

د زړه ستړي ماحول کې راتــه تور مارغه هـوا کړي
راځې! نو دې محــــــل ته رنګيــــــنو سره راځه

د تورو ولولو زلفـــــــو په ټـــال کې که ته زانګې
د خوب نه تمه مه کــــړه شــــوګيرو ســـره راځه

د عشق ښکلي ګلشن کې مې ګلان خزان دي
راځـــه د خــــدای(ج) لپاره بهـــارو ســــره راځه

د سرو شــــونډو شـــــربت مې غمی د زړه ساتلی
وسيــــــــمه! که راځـــــې د ارمـــانو سره راځه

۱۸/۷/۱۹۹۷ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یار مې په سپین مخ باندې اوربل غوټۍ غوټۍ شو
زړه مې په ګـــوګل کې لکه ګـــل غوټۍ غوټۍ شو

سترګې داسې سرې شوې بې شـــرابو مستې مستې
ګل لکه لاله او د سنـــبل غـــــــوټۍ غوټۍ شو

زړه ته مې د رنګ امېـــــد چې کله را پیـــدا شو
ونه د انـــار لکـــــــه کابـــل غوټـــۍ غوټۍ شو

میو مېخانې کې د ســــاقي په لاس کې شرنګ شو
جام کې د شرابو مې حاصـــــــل غوټۍ غوټۍ شو

سپـــوږمۍ د څوارلســـــمه چې را ورسېده بام ته
بوټی په درشل کې لکه ګل غوټـــــــۍ غوټۍ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شنه د غره لمـــن وه په کې جـــوړه وه کېږدۍ
سرو جامو کې ناسته وه د خيـــال سپينه کوچۍ

سپين يې مړوندونه ســــــوراييي شان ته يې غاړه
داسې ښکارېده چې د کـــــوه قاف وه ښـــاپيرۍ

ناز او په ادا کې يې حـــــــورې ترېنه ځار شي
شان او په شــــــوکت کې لکه روم نه شهزادګۍ

کله چې بهر شــــــــوه د کېږدۍ نه په صـــــحرا
دا وه په بېــــديا کې د ګلـــــــونو ګـــــلالۍ

منګی چې کړي په سر باندې چېنې ته شي روانه
مسته ده مســـتۍ نه داســـې ښـــکاري لېـــونۍ

سپين غاښـــونه ښکاري لکه ســـتوري د اسمان
مخ يې پلوشـــــې کړي د ښايست سپينه سپوږمۍ

وسيـــم چـــــې و ايلبند ته قافلــــې ســـره روان
لار کې خـــوږ اواز وو د جَرس[1] او د شپـــــــيلۍ

[1] جَرس ـ زنګولې ، د اوښ په غاړه بندېږي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته زما د زړه په کـــور کې مېلمنه شه
ته زما د ســــترګو تور کې مېلمنه شه

ته د ګل په شان څه زده کړه له چمنه
د بلبلو شـــرا شـــور کې مېلمـــنه شه

د مجنون تېر شوی ژوند ته نظر وکړه
د ليلا شانته پېـــــغور کې مېلمنه شه

د ډېوې شانتې ډېر سوځم په لمبو کې
د پتنګ په شـان په اور کې مېلمنه شه

لکه اوښـــکه په لېـــمو به درته رغړم
په دا لوند ټټر سمسور کې مېلمنه شه

لکه غر په سمندر کې درته پـروت يم
د وسيــــم په دغه زور کې مېلمنه شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ګلرخو قافله

قافـــله چـــې د ګلـــرخـــــو روانیـــږي
په تورخـــم باندې ژړیـــږي چې تیـــریږي

دا څه حال شـــو، څه محـــال شو لویـــه خدایه(ج)
رڼې اوښکـــې په سپـــین مخ بانـــدې څڅیږي

څوک په لر شو څـــوک په بر شـــو بـــد قسمته
په ګـــوګل کې یـــې دوه زړونه جـــدا کیږي

څوک په غـــرونو کې چا مړه کړل څوک بې وسه
څوک زخمي شول څوک په سیند کې لاهو کیږي

څنـــــګه مال د پاچـــاهي شاهنـــــشاهي وه
داسې وخـــت شو په کـــوڅو کې لیـــــلامیږي

نور ملکـــــونه په تعلـــــیم بانـــدې ودان دي
د کابـــــل نه ښـــــــه مغـــــزونه فـــراریږي

توري شپـــــــې مو د ســـــبا په انتـــظار دي
هغه لـــــمر به په هیـــــواد کله راخیـــــژي

وسیــــــــــم تل د خپل الله(ج) نه تمـــــنا کړي
چې په ســــــویې ګلشــــــن باد بیا وچلیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شمعې چې بلې شي په شپه کې پتنګان راځي
د مازديګر ښکلي ګودر ته عاشـــــــقان راځي

ښکلی موسم د پســــرلي دی او زېــــړي ګلونه
له هـــره خوا نه په زړه ســــــوي بلبلان راځي

زه بـــه راټـــول کړمــــه ګلونه د ګلشــــن ورته
بيا په لاره کې شينــــدم چې ګل خوبان راځي

زه به اوچــــت کړمه لاســـونه د اسمان په لوري
بارانه ورو شـــه مــــه وربېږه چې جـانان راځي

مطربه ورو شه شړنګ ورنه کړې د رباب تارو ته
عبادت وخـــت دی دې محل ته زاهـدان راځي

زه پرې غمـونه هېروم نور د مســـتۍ نه په کې
دې ميــکدې ته قِسم، قِســــم ميخوران راځي

وسيمه! بس کړه نورې ماتــې کړه پيالې د ميو
پلار يې رضا شو ســـره جوړه کې د ارمان راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ته زما هســـــتي يې
ته زما مســـــتي يې

ته مې ژوند يې په گلشن کې
ته زما دوســــتي دوستي يې

ميـــخانه کې زمـــا ميـــنې
ته زما ســـاقي ســـاقي يې

ته زما د پســـرلي زېــــرى
ته خـــــزان ته دښمني يې

ته زمـــا د زړه ټـــکار يې
ته مــــې روح ته ازادي يې

ته زما هســــتي هستي يې
ته زما دوستي دوســـتي يې

ته زما تـــياره کـې لمر يې
ته مـــې زړه ته رڼــايي يې

په قامـوس د سلطـــنت کې
ته شـاهي، شاهي، شاهي يې

په گلـــــونو د بهـــــار کې
ښکلـــې رنـــگ يې گلابي يې

وســــيم ښپو کې ورته رغړي
زمـا زړه کې زنــــده گي يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زړګی مې هلـه په خنـــجر ولګېد
چې په لیلا مـــې خپل نظر ولګېد

بلبلان ځکه شـــور فریاد کوي نن
د خـزان باد د ګل په ســـر ولګېد

شمـــع پروا د خپل ارمان نه کوي
ځکه پتـــــنګ ســـوی وزر ولګېد

لمـــن د ګلو له اغـــــــزونه ډکه
ځکه بلبـل د زړه په ســــر ولګېد

زه د ساحل غمو ته هلـه ځیر شوم
کله زېړی په مـــازدیګـــــر ولګېد

ســترګې یې ډکې د حیا نه شولې
چې یې منـګی په بر ګودر ولګېد

وسیــمه! دومره بې پروا یې ولې؟
ځکـــه دې زړه په لوی هنر ولګېد

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

د ګلـــــونـــــو رژېـــــدل کتلی نه شـــم
بې د میـــنې خندېـــدل کتـــلی نـــه شم

چې یې عمـــــر څنګه تېر شـــو اسوېلو کې
نور د شمــــعې ژړېـــدل کتــــلی نه شم

د خزان ســـاړه بادونه راوچـــت شــــول
د بلبــــــلو زورېـــدل کتـــلی نـــه شم

هر څـــه ګران شي په قیمت کې باکي نه شته
خـــو د میـــنې ګرانېـــدل کتـــلی نه شم

چې څپې څپې یې اوښـــکې په باړخو شوې
نـــور د اوښـــکو رهېـــدل کتلی نـــه شم

څوک خمار شول څوک مستان شول میخانه کې
زه د مــــــړو ســــترګو لیدل کتـــلی نه شم

غټې ســــترګې یې چې تـــورې په رانجو کړې
بیا د سپـــین مخ ځلېـــدل کتـــلی نه شــــم

څوک کامران شـــول په بېړۍ د پاکې میـــنې
زه وســــیم نور ډوبېـــدل کتــــلی نه شم

۱۹۹۷/۱۱/۱۵ع - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

لکه بحــر شــانته زړه د ګـــوهر ډک کړه
لکه ونه خپـــــل وجــود د ثمـــر ډک کړه

میخانې مې په نصیب شوې ستا په عشق کې
راته میـــــنې کې نیمــګړی ساغر ډک کړه

په هېـــځ لار کې ستا دیــدن کولی نه شم
د رقیب ته نور ژوندون د خــــــطر ډک کړه

په ګودر چې در رسېـــــږم تلـــوسې کړې
اې! ظالمې لږ منــګی په هنـــــر ډګ کړه

د غوټۍ شانـــتې را خــواته لږ مسکۍ شه
لکه پرخه ســـــور لاله په ســـــحر ډک کړه

د سپوږمۍ مخ ته کتی نه شـــــم وصال کې
یا مې ښکل کړه یا زړګی د خنـــجر ډک کړه

یا تورتـــم کې مې ډېـــوې په شانته بل کړه
یا وجود مې خپل ښایسـت په زېور ډک کړه

ما وســــــــیم په بیابان کې ســـفر کړی
لږ د سرو شـــونډو شربت نه ځیګر ډک کړه

۱۹۹۷/۱۱/۲۰ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سر مې ایښی په زنګـــــون و عجیبه شانته دنیا وه
زړه زما په شــــباخون و عجیبه شانته دنـــیا وه

دا سرې سترګې د لیلا مې په نظر شــوې په ژړا کې
زنده ګي مې د مجنـــون و عجیبه شانـــته دنیا وه

ټوله شپه مې چې سحر شوه د یو ګل د بوټې لاندې
د بلبلو جــــوړ افســون و عجیبه شـــانته دنیا وه

زما روح تازه تازه شـــــو د ګلونو خوشـــبویي کې
د شبنم په کې سمــــون و عجیـــبه شانته دنیا وه

د هر ګل خندا خنـــدا وه د بــــورا په کې نڅا وه
سور لاله چې ځیګرخون و عجیـــبه شانته دنیا وه

ساقي راکـــړو جام د میو د دیـــدن تمه مې وکړه
د غمـــاز په کې لمـــسون و عجیبه شانته دنیا وه

دا د عشق په لوی سفـــر کې د خــطر نه ډکه لاره
وســـیم ویل چې زما یون و عجیبه شانته دنیا وه

۱۹۹۷/۱۲/۱ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

يو د هجــر تورو شپو نه بل جفـــــا نه زه پردېس شوم
نور بې جـرمو الزامــــونو د سزا نه زه پردېـــس شوم

ما زړګی خپــل بايلولی و د تـــورو ســـترګو جنګ کې
چې اوربل يې په مخ جوړ کړو د حيا نه زه پردېس شوم

چې مې غم غلط کولو مـــخ مې واوښـــت ميـــخانې ته
مجبوري مې کمزوری وه له بل چا نه زه پردېـــس شوم

ها خوا غم تـــورې تياري وې زه د عشـــق په تمـــه تمه
د شفق زېـــری خـــوږ نه و د ســـبا نه زه پردېـــس شوم

د خـــزان بـــاد لګېدلـــو د ګلشــــن په ســـرو ګلونـــو
د بلبلو د ګـــردونه او غــــوغا نه زه پردېـــس شـــوم

د ظالمې زمــــانې نه چې پتـــــــنګ وسوځېـــدلو
نور د شمعې تړمو اوښـــــکو او ژړا نه زه پردېس شوم

لاس يې راکړلو د ميــــــنې په کې اېښي وو شـــرطونه
د بې ځايه تمـــــنا دې تمنا نه زه پردېـــس شـــوم

زه د مينې جل وهلی وم بې خود حـــالت کې پروت وم
د غـــرض اوبو کـــولو مسيـــحا نه زه پردېـــس شوم

په سلام ســـلام کـــولو په ســــلام کې به مقصـــد و
وسيـــم وايي! د غـــرضو مرحبا نه زه پردېـــس شـــوم

۱۹۹۷/۱۲/٦ع - پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوست

یار هغه دی چې په کار دې شي په غم کې
داسې نه چې سر او کار یې وي په چم کې

ځان قربان کـــړي یو تر بله په دوستي کې
نه بېلېږي بیا هــر څـــومره په ســـتم کې

که لیلی مجنـــون عـــــربو کې تېر شوي
بل مثـــال یې پیـــدا کېږي په عجـــم کې

چې یې زړه په یار خوږېږي په بـــد حال کې
بې د خولې نه به گـــویا شي سترگو نم کې

چې یې وینــــــي نه تېـــرېږي یار لپـــاره
داســـې دوست په څنگه هېر شي په عالم کې

څوک صفت کا څوک غیـبت کا په مخلوق کې
ناکامـــــي په نصیـــب نه وي په تـــورتم کې

زمونږه میـــــنه له یـــو بل نه قـــربانېـــږي
زه خوشحال یم چې ښه خوی شته په صنم کې

وسیـــم دومـــــره به صفـــت کړي د یـــارانو
چـــې یې نه شـــته گنجایش نور په قلـــم کې

۱۵/۱۲/۱۹۹۷ع – لیندی، دیډنگ هسپتال، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملغلره

صحرا چې سوځېـــدلې د اوبـــونه تـــږې تږې
شنه بوټي دې وچ شـــوي د سپرلـــونه تږې تږې

غمونو او سوچونو کې مې شپې شوې په اغزو کې
سرې سترگې مې شـوې وچې شوگیرونه تږې تږې

ساقي راکړه بلـــنه جام يې راکـــړو د شـــرابو
تسل مې پـــرې ونه شـــو د نشونه تـــږې تږې

پتنگ خو ځـــان قربان کړلو د عشق په تمه تمه
سره شمـــعه پـه ژړا کې د سلگـــونه تږې تږې

چې پرخـــه ملغلره شـــوه کاســـه کې د گلونو
وزر د بـــورا لونـــد شو ولولـــو نه تږې تږې

کیسه د پاکې میـــنې ته د ژوند ښکلې نغمه يې
وسیمه! ها کیـــسه شوه افسانـــونه تږې تږې

۱۹۹۷/۱/۱۵ع
سواتي گیټ، پیښور صدر

(c) ketabton.com: The Digital Library

حقیقت

د شپې ترورړمې وه زړه په ســــترګو مې لیلا ولیده
د سترګو جنــګ کې نا ببــره مې حیــا ولیــــده

ما په خیالو کې خـــوب لیده کړه خو دا و حقیقت
په جمع د ســــتورو کې ما ســـــتورې د سبا ولیده

شمعې ښایسته یې ستا ښایست باندې به څه وکړم زه
ستا د پتنګ پــه سوځېـــدو مې ســتا جفا ولیــده

بخت چې ظالــم شي بیا پروا د مـوړ غریب نه کوي
ځکه مـــې لومـــه په منګـــولو د عُنقا ولیــــده

مینه تنکۍ وي، لېــونۍ وي نور بیا شرم نه کـــړي
زیارتـــه! ســتا په کنــارو کې مې ګناه ولیـــده

وسیـــــــمه! تا په زاهدانو کې خپل ځان شمېرلو
د ها شـــراب ډکه پیاله مې لاس کې ســــتا ولیده

۱۹۹۸/۲/۶ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

تخیـــــل مې پـــــروازونه کـــــړي هــــوا ته
خالي جســـــم پاتـــــــې کیــــږمه دنیــــا ته

زړه مې خوځي، رگ مې خــوځي، ساه چلیږي
بې نفســــه یــــم، کالبــــوت یمــــه اشـــــنا ته

بانه رپي، سترگې گــوري، حس ژونــدی دی
د زړه حـــــال ویلـــی نه شمـــــه هیــــچا ته

غوږ مې اوري، ژبه چورلي، لاس مې کار کړي
احساس نه شته خــوله مې چـــوپه ده قضا ته

مرگ او ژوبلـــه بـــــه کـــــوي مقصـــد لپاره
دواړه لاســـــه پاس اوچــــت کړه ته ثـــنا ته

که مدهوش یې که مستي کړې اې وسیـــــمه!
یم حیــــــران چې دا به څنگه کــــړې عقبا ته

۱۰/۲/۱۹۹۸ع
سواتي گیټ، امبد اباد، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېغور

چې مینه حاصل نه شـي هسې ژوند ورته پېغور شي
ګلونو کې چې ګرځـــي هر يو ګل ورته سور اور شي

غوټۍ چې کله ګــــــل شي بيا پناه شي په اغزو کې
بلبل ترې شي بـــــې وسه بيا يې سر په شرا شور شي

شبـــــنم چـــــې کله پرېوزي کاســـــــه کې د ګلونو
خوشبويې د عطــرونو بيا په هـــــره لورې خور شي

په شپه چې رابـــکاره شي په ګلشــــــن کې د ګلونو
د شمـــــعه پلوشې يې بيا خــــــورې په هـره لور شي

رقيـــــب ته مې ويـــنا ده چې جفا ســـــره يو نه شي
وسيم په ښکاره وايي! چې سور اور به يې په کور شي

۱۵/۲/۱۹۹۸ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غوټۍ

زه چې کله ستا په تورو زلفـو ګیـــــر شوم
د تهمت د انبارونو لانــــــدې ځیــــر شوم

د امید غــوټۍ مې ځکـــــه ګلان نه شول
چې نســیم ګذر کولـــــو زه یې هېر شوم

شاه جهان خو تاج محـــــل جوړ کړ په مینه
ما چې جوړ کړ ګل محل په کې اندیر شوم

د صراط په پــــل به هیــخ مشکلات نه وي
دا چې زه د پاکې میـــــنې په لار تېر شوم

سر ببر خېرې ګرېـــوان در تـــــه ولاړ یم
ځکه زه د لیونـــــو په کتـــار شمیــــر شوم

ما وسیم چې سره شراب د شـونډو نوش کړ
د رقیب په مـــخ کې زه په شان د شېر شوم

۱۹۹۸/۲/۲۱ع
سواتي ګیټ، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سترګې

سترګې دې تـــورې په رنجو کړه ګلې
بانه دې غشـــــې په زړګو کړه ګــلې

بدن ټپـــــي روح اواره شـــو زمـــا
زما ماشـــوم زړه په سلګـو کــړه ګلې

ســتا د فـــراق غمونه خوښ دي زما
اوښــکې رواني په بـاړخو کــړه ګلې

دا ټـول غمـــونه مېلمانه شـــول راته
اوس مې ته خوښ په مړو کتو کړه ګلې

لکه د تن سيـــوری غماز مې ګـــرځي
لږ يې جـدا په چال هيــلو كـــړه ګلې

خوله مې ترخـــه ده د هجران تبـــې نه
لـــږه خـــوږه دې په خلګـــو کړه ګلې

په ميـــخانه کې مې نصيــــب ونه شـــو
لـږ مې نشـــې ته په نشـــو کـــړه ګلې

د زړه چمـــــن بلبـــل تر کـــومه ژاړي
ورتـــه ته زيـــرى د ګلـــو كـــړه ګلـــې

په دوزخـــــونو کې خو ښپـــې ږدمه زه
لږ مې راحـــت په جنتـــــو کړه ګلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټـــوله دنيا خپــــه خپـــه وينـــم زه
لږ مې خوشحال په خوشـحالو کړه ګلې

وسيـــم ټول عمر په خزان کې تېـــر کړ
لګه نسيــــم دې په سپـــــرلو کړه ګلې

۱۹۹۸/۲/۵ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلامي

چې په هنـر دې زړه تـــالا کړ رانه
بیا دې نور څه ته ځان رسوا کړ رانه

چې په زړګي کې دې ساتلی نه شو
تا غمـــازان په واویـــــــلا کړ رانه

ستا خو دا میـــنه غـــــلامي ته ورته
د پادشاهي خـــوی دې ګدا کړ رانه

جسم که ستا په انتظار کې پروت دی
خو تخیـــــل دې په صحـــــرا کړ رانه

شمعې ته حـال مې د زړګي ووایـــه
عاشـــق پتـــــنګ یې په ژړا کړ رانه

چې مـــې د زړه په وینو ګل اوبه کړ
د وخـــت توپان دې په هـوا کړ رانه

لکه ښـکاري چې د باز سترګې تړي
دا بیـــــنا زړه یې نابینا کـــــړ رانه

ما وســـیم څومره منـتونه وکـــړل
بیا دې خپـــه زړګی رضـــا کړ رانه

۲۰/۵/۱۹۹۸ع – پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غیرت

غریبي که څومره زور شي خپل غیـــرت راسره مل دی
شپه او ورځ څومره تیاره شي خپل همـت زما مشعل دی

که مې ســر چورلي د زوره په وجـود کې شوم بې وسه
خپل تقــدیر نه ګیله نه شــته لیکل شـــوی له ازل دی

یا مې هغــه خان خاني وه یا مې دغـــــه غریبي شوه
نه مې کـــړې څه ګنـــاه وه نه مې ایښی غلــط پل دی

په لښتي کې اوبـــه تللي بیا په هغه کې ور درومـــي
دا بیشک چـــــې رب زما راته د نېــکو لارو مـــل دی

اشنایي هم په پیسو شـــوه او دوستي هم په دوکو شـوه
نو په جېب کې دې څه نه وي بیا به وایي چې دا غل دی

دسیـــــسې به کړي در جـــوړې ته د ځانه خبـــر نه یې
زمانې ته چې زه ګـــورم بیا په تـــن راتـــه اوربل دی

وسیم شوی په پښتو کې او لـــوی شـــوی په پښتو کې
دا مظلوم ته دی سر ټیټی د ظالــم د ســــر اجل دی

۱۹۹۸/۲/۳۰ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شفق

ای! ساقي ماته د ښکلو میـــــو جام را
په نېکانو کې یــو نوم د نېــکو نام را

په غمـــــونو کې زه ډېــر یم کړېدلی
په ډالۍ کې دې خـــوښیو ته الهام را

په تیارو کې به تر څو عمـــر تېرېږي
د شفـق په نظـارو کــې، ته انعـــام را

هر خوا ګرځم ګمــــراهانو سره سر یم
په لارښودو کې یو ښه لارښود امام را

ګناهکارو کې که ستا په در شـامل یم
نور ته بس کړه سزاګانو ته انجـــام را

زه وسیم له تا نور هېـــڅ تمنا نه کړم
په ښکلاو کې ته ښکلی مــې ګلفام را

۱۹۹۸/۴/۴ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

موسکا

دا ستا خيالي موسکا نه زړه خيـــالونه ګلورين شـــول
دا ستا په هر قدم کې زړه تياري مې نور وريـن شـول

ګومان مې پرې کولو چې زه ستا کيسو بې خوده کړم
دا ستا شيرين کلام ته خـــو حيـــرانه سامعيــــن شول

د هجر کاروانيانو چې کتـار وو خپـــل جوړ کـــــړی
دا ستا ناز او ادا ته راســـتانه ټـــول زايــــرين شول

تا چې پلـــو واچـــوه روانـــه په مکيـــز شـــولې
هر چا ګوتې چچلې هم حيــران دې شايقيـــن شول

ستا په احتــــرام کې بوراګـــــان ټول په نڅا شولو
چوپـــړ ته دې ولاړ وو د هـــوا نه خادميـــن شول

د شمعې کتـــارو کې مې محــــفل تيــــاره تياره و
دا ستا په رسېدو مې محفـــــلونه ټـــول زرين شول

وسيـم ويل خوشال وم خوشالي کې ناخـــوشال وم
خو ستا د کل بـــدن نه اندامونه عنــــبرين شـــول

۱۹۹۸/۴/۲۶ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ستا د مړو سترګو کتو ته احساسات مې تخنېدل
ستا د زلفو سرو ګلو ته بوراګان به ګډېدل

ستا په سر داسې رڼا وه لکه شمعه چې رڼا وي
پتنګان ورته په ښپو کې لکه شمعه غورځېدل

له شرابو پیالې ډکې مدهوشي وه په محفل کې
یاران دومره وو خوشاله په جامو نه ځایېدل

دا ستا د وصلت شپه کې شپه د قدر وه بې وخته
غمازانو واویلا وه هم په وینو لمبېدل

لاله زړه نسیم ته ورکړه چې یوسه یار په لورې
د نسیم په رسېدو کې سره ګلان ومسکېدل

د حسینو قافله وه خپل منزل ته وه روانه
ګلې ستا خیالي کتو کې درته ټول وتمېدل

د بخت او د تقدیر په ځپو ډوب وسیم راووت
ها! بیګا یې په اسمان کې د بخت ستوري ځلېدل

۱۹۹۸/۵/۱۵ع
پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساقي

دوه زړونه په کې محوه وو سکون چوپه چوپتیا وه
سرې شمـــعې بلېـــدلې پتنګانو پـــرې نڅا وه

ساقي په لاس کې جام و ســـت یې وکړو د شرابو
حاجت مې جـــــام ته نه و د نشـــو ډکه فضا وه

سرې سترګې مې په ســـترګو کې اشنا ته واچولې
په زړه کې محبت و هم په ســــترګو کې حیا وه

که تیارې خـــورې ورې د زمـــان په رقیـــبانو
محفل مې د زړه جـــوړ و هـــره خوا رڼا رڼا وه

د سترګو په پیالو کې مې بې خوده ځان نشه کړو
زاهده! خبر دار شـــه چې وه نه وایې ګنـــاه وه

عجیبه هنګامه وه چې خـــوره د زړه په کور کې
خیالو کې وسیـم ورک و هـــم د مینې مشغولا وه

۱۹۹۸/۶/۲۱ع
پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

هسکه غاړه

په شپه مې ولیدله چې نـــرۍ وه هســـــکه غاړه
سلـــګو کې راتـــه ویلـــې په ژړا راپـــسې ژاړه

ملغلرې مې د ســـــــترګو پـــه بها کې واچـــولې
د سترګو په کتـــو کې بې بها شـــوه ترېـــنه لاړه

بازار د ښـــــــو دانـــو نه ملغلرې زما سر شـــوې
دانه قیمت بـــها وي چې دانـــه وي د ویـــــجاړه

تکل د ښې دانـــې یـــم ها چـــې کله په لاس راشي
نو ځکه په صحـــرا شـــوم په مېرو کې هـم په شاړه

جنــــون تاوده بادونه هــم په ســـر راته لګیـــږي
که ژوند په تورو غرو شي مور به خوښ یو سره دواړه

وسیـــــمه! لېونی یې ســـرګردان شـــولې په عمر
هر کار ته چې لاس اچوې له خدایه(ج) مــــدد غواړه

۱۹۹۸/۶/۲۵ع
پېښور ، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښیښه

خوږې خبـــرې مې په زړه دي خــو کولی نه شم
ځکه! د مینې خوږ اشـــنا مې هېـــرولی نه شم

زه په دې وېره چې خـــوبانه چېرته هېره نه شي
نور د همـــزولو افـــسانو ته کېناستلی نه شـم

چې د لویدیځ مازدیګـــري وریځو ته ځیر شم کله
دا سرې لمبې د ســــره هجران شیبې کتلی نه شم

مین خوشحال مــازدیګري ته وي چې شپه راولي
خو زه هېڅ کلـــــه مازدیګـــر کلــه ستایلی نه شم

ډېر د عروج په وخـــت نازېږي بې خبـــر د زوال
د سهار لمر نور په ماښـــام کې ازمـــولی نه شم

که د ژوندون په څـو ګړی وي ځان خوشحال وساتم
وخـــت په منـــــګولو د فنا نه رانېـــولی نه شم

نور چې د میـــــنې ظالمانو ته په ښـــپو کې رغړي
وایم په ډاګـــــه ابلــه ښـــپو کې رغښتلی نه شم

د چا په لاس کې کنډولی څوک په ښیښه کې څکي
پیالې چې ستا د سترګو نه وي زه یــې څښلی نه شم

ما وسیـــم تا ته په ړومبي وصـــال قسم یاد کړی
په پاتې ژونـــد کې قســــــمونه یادولی نه شم

۱۹۹۸/۹/۴ع
پښتونخوا، پېښور ښار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

په کتابـــو د ملائيکو مې تقـــدير بـــدل شو
ستا د ښايسته سترګو جمال د زړه تدبير بدل شو

چې وچولې په باړخـــو راته د ســترګو اوښکې
هغه مې يار، هغه غمخوار، هغه زهيـــر بدل شو

چې و لارښـود د پاکې مينـې او سپېڅلې دنيا
هغه رهبر، هغه ملا، هغه اميـــر بـــدل شـــو

چې راته جوړه وه د زړه د سر چيـــــنو نه لاره
هغه چيــنه، هغه اوبـــه، هغه بهير بـــدل شو

چې ايښې تله د انصــاف وه په مهراب د سترګو
هغه وجدان، هغه قضـــا، هغه ضميـــر بدل شو

کومه چې جوړه وه جونګـــړه د خيالاتو په کې
هغه محل، هغه هـــوا، هغه تصـــوير بدل شو

چې ما پرې غـــم غلطولو او عافيـــت و راته
هغه ســـاقي، هغه مينا، هغه تســخير بدل شو

چې ما ګڼله په دنيـــا کې بې نظيره خلکـــــو
هغه دنيـــا، هغه وفـــا، هغه نظيـــر بدل شو

محبوبـــې ما وسيـــم ګاللي و غمـــونه درته
په مجلسو د ګل خـوبانو ســتا تقدير بـــدل شو

۱۹۹۹/۱/۳۱ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه دومره ژور تللی وم ســـــوچونو او فکـــــــرونو کې
جنت مــــــې لټولـــو مــا په تا پســـې خیالونو کې

سرې سترگې برېښېدلې چـــې مــا ستا مخ ته کتل کول
یو رنگ و راخور شوی چې هېـــــځ نه شته په رنگونو کې

دا ســــــره لکه انـــار وه د حیـــا نه سره رنگیــــــنه وه
د سرو شونډو سرخي دې چې لا نه شــــــته په گلونو کې

غمونه را انبـــار راتـــه په ســـــر لکه د غـــر شـــولو
صرف ستا چې دیدن کېږي زه خوشال یم په عمـرونو کې

کنډول رانه راپرېــــوته چې ســـتا په یاد نشه شـــومه
ساقي نه نور نه غواړم که یې راکـــــړي په سوالونـــو کې

له سترگو مې څڅېږي د فـــــراق په اوښـــکو لوند شومه
گوهر چې مې راتویې کـړې هیڅ نه شته په بحـرونو کې

رقیبه! ووېرېـــږه د صـــفا میــــــنې ازار مـــه کــــــړه
وسیـــــــم د زړه اواز به هـــم څوک اوري اسمانونو کې

۲/۱/۱۹۹۹ع
پښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن مختګ

د فانـــي نړۍ په لاره ځـــان هوښيار کړه
د ژونـــدون د حـــوادثو تا بعـــدار کړه

د ښه شان او په شوکت او انســـانيت کې
داسې نه چې ته بلا ته ځـان ګـــوزار کړه

که د نېکو لارو مـــل يې نېـــک به ګرځې
که بد ګرځـــې نو د بـــدو انتـــظار کړه

کومه مينه نن چې کېـــږي د څـــو ورځو
ته ځان مينه کې منصور غونـدې په دار کړه

هر خـــوا ظلم دی تيـــارې دي جهالت دی
د مظلوم تورې تيـــارې ته ځان ســـهار کړه

بلبلان چې شـــور فـــرياد کړي د اغـــزونه
ته د وينـو نه هيـــواد ګلو ګلـــزار کړه

د پښتـــو په لوی وطن افغانســـتان کې
دښمن مه پرېږده ټول غرونه پـرې انبار کړه

چې په بد نيتونو ګـــورې خـــوږ وطن ته
هره لوېشت ورتـــه د خـــاورې نه انګار کړه

وسيـــم وايي! د هيـــواد په ننګ شهيد شه
د پښتـــــو دښمنان واړه تـــار په تار کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دومره چې ظلـــــمونه ته په ما کوې
دومــره ناپـــوهي ولې اشـــنا کوې

کله مې په خيــــر درتــــه کتلي دي
ټېټې راته مـــړې ســترګې شهلا کوې

غاړه کې کچکول په لاس تسبېح ګورې
ته څنګه په مـــا شک د ګـــــدا کوې

تا ته مې قســـم په عشـــق خوړلی دی
ته ولـــې خبـــره نا صـــــفا کـــوې

وينه به د زړه درتـــه قـــــــربان کړمه
ولې بـــې ارزښـــــته تمـــــنا کوې

سپينې به رنګينې شــــــي تهمت په رنګ
هســــې د رقيــــــب نه واويـــلا کوې

پټې چېرته پاتې دي کيـــــــسې د عشق
ته څنګه کيـــــسې راته په غلا کـــــوې

خير دی که لوګی يم ستا د عشـــق په اور
خوښ يم چې په ډکه خوله خنــــدا کوې

زړه مـې ټوکيــــدلی د لاله په څېــــــر
کله به سفـــر په دې صحـــــرا کــــوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما سیـــــــنه په غشو اموختــــه شوله
څنګه ګــــوزارونه پـــه خطا کـــــوې

زه وسیم رســــــوا په کلي کور شــــومه
هســــــې بیا خبـــرې په حیـــــا کوې

۱۹۹۹/۳/۲۰ع

پېښتونخوا، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

شنې پيالې

کاشکې زلفې د ليلى مـــې لوبولې
شنې پيالې مې د شـــــرابو ټنگولې

د وصال رنگينو شپـــو کې اى جانانه!
ښکلې شونــــډې مې جانانه ښکلولې

ښه رنگين موســم بهار وايي گلشن کې
چې بې دريغـــــه مې ټالو کې زنگولې

گلو ونې قـــــد قامـت دې تل بهار واى
چې نسيـــم دې په مشـــــام را لگيدلې

زه دې مړ واى په شـــــرابو ستا د لاسه
چې د لاسه دې پيـــالې کـــې پرېوتلې

زه بې خوده واى چې ورکه رانه لار واى
چې مې غبرگو دوه کمڅـــــو نه رانيولې

زه زاهد واى په مذهـــــب د ستا د مينې
چې سجده مې په محـــــراب کې لگولې

ستا د حسن پلوشـــــــې دي زه تيارو کې
ته واى شمــــعه په تيـــــارو کې بليدلې

دا دستور دى چې ډېوې نه پتنگ سوځي
ته ډېوه واى خيـــر که زه دې ســــــوځلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وسیــــــم وايي! د زړه سر راته سوری کړه
خیر که زه دې په ســــــــرو وینو لمبېدلې

۱۹۹۹/۴/۱۵ع
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مرحوم خاطر اپریدي صاحب ددې بیت پر بنا

(د هجران په شپه ډېوه په لاس کې راغله)

***

د هجران په شپـه ډېوه په لاس کې راغله
د ګلونو ســـــره غنچه په لاس کې راغله

تلوسې مـــې وې چې ورشم میخانې ته
د شرابو شـــــنه پیاله په لاس کې راغله

لټول مـــې ســـره لعلونه په ایـــرو کې
ناګهانه خـــــزانه په لاس کـــــې راغله

شپه او ورځ چې مې سجـــده وه لګولې
عبادت مې شکرانه په لاس کـــې راغله

تېره شپه وه په وعده کې خـــلاف شوی
شوم پخلا چې جرمانه په لاس کې راغله

زه وسیــــــم ومه ګیر شوی محبت کې
ښه منم چې اعـــــانه په لاس کې راغله

۱۹۹۹/۴/۲۶ع

د پورتني بیت کې جوړه مشاعره

(c) ketabton.com: The Digital Library

حسرت

قاصده! زر شــــه په رغــو ځمکو بهار راوله
دښتو مېرو کې د ګلـــونو ســـور ګلزار راوله

د ستا په لورې دواړه ســترګې د تندي پرېوتې
وصاله راشـــه ته انجـــام د انتـــظار راوله

دواړه پیالې د میو ډکې دي په تخت د حسرت
هره پیاله کې راته ســـرو سترګو خمار راوله

قلم دې مات شه د ازل لیکل چې ته پرې کوې
که مېړنی یې په شپـــبو کې مې دیدار راوله

رقیــــبه! تانه نه وېـــرېږم که ساتـــنه کوې
درځم ته ورشه ســـرې لښکرې د اغیار راوله

بدن زما دی اموخـــته نېغو باڼـو په غـــشو
ستا په چړو به څـــه ونه شي ذوالفقار راوله

(c) ketabton.com: The Digital Library

سفر

ملګرو! نن کــــــوڅه کې دې اغیار ځله پرېږدې
توتي په پنجــــره کې ګـــرفتار ځله پــــرېږدې

تسبېح ګرځـوي لاس کې هم په غاړه يې کچکول
په سپين کميس کې پـټ دا ګناهکار ځله پرېږدې

انګورو که اوبـــه دې بيا يې څکل ځـــــله ګناه ده
جنت مېوه که نـــه ده په دې ښـــــار ځله پرېږدې

ترخې اوبه مې څکلي په ګنـــــاه کې يم غرق شوی
توبه لاره يــــــوه ده تـــــوبه ګار ځلــه پرېږدې

ډېــــر مې دي ژړلي صـــداقت پســـې ژړېـــــبږم
په مخ کې دې سرې اوښکې سور کتار ځله پرېږدې

سفر د لــويې لار مې په بېـــدیا کې راپيل کـــړی
وسيـــم په لويه لار کې خــــوارو زار ځله پرېږدې

۱۹۹۹/۴/۲۶ع

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ارمان

اشنا به مـــــې راځـــي ورته په لار ګلونه ږدم
سینې د حــــرم باغ نه د مالیــــــار ګلونه ږدم

ارمان به مې پوره شي که په ښپو شم پانې پانې
ګېډۍ ګېــــډۍ غمــــونه اعتـــــبار ګلونه ږدم

هجران هــره ګــړۍ راته کلــونه په سر تېر شي
د زړه د ســــــر چینې نه د ګلـــزار ګلونه ږدم

ګلونه پیــــدا شــــوي په ښایســــت او په جمال
ړومبي ځل په ډالۍ کې د رخســـار ګلونه ږدم

دا هیلي ځوانیمرګې ډېرې هیلي شــولې بورې
وسیـــــمه! ځوانیمرګو په مـــــزار ګلونه ږدم

پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د رحمان بابا د کاليزې په وياړ!

څلوريزه

د حميد په ياد مې زړه قلـــــم قلم دی
لکه څنګه چې جـــدا رانه صنـــــم دی

چې مرغۍ د باز د وېـــرې نه اوتـــره!
داسې زړه مې هم ستومانه په ستم دی

****

څلوريزه

غوږ کې راته ټپ شو د قضا ولې؟
چيغې مې ته نه اورې اشنا ولې؟

زه شومه وسيــم لېونی ستا د در
خلک که خطا شـو ته خطا ولې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوښکې

اوښکې مې تویې په رخسـار شولې نن
زړګیــــه! ولې نا قــرار شــولې نن

د وطن میــنه چـــې زه تـا کې وینم
زه وفـــا دار تا چـې وفا کې ویــــنم

خیر که ســوری سوری ټټـــر شو زما
په غم اخـــــته کـــور او ټبــر شو زما

زه به ځواب د خپــل وطــــن ورکوم
په وینو ســــور به خپـــل کفن ورکوم

د وینو څاڅکـــــو به لاله ټوکیــــږي
د مسیحا به شـــــنه پیاله ټـــوکیږي

سوي چمـــــن نه به جنــــت جوړوم
ښه جامعـــه د شفقـــت جـــــــوړوم

د غلیــــم کـــور به زه تالا والا کـــړم
په خپل قلـــم به یې رســوا رســوا کړم

خدای نه خوشحال یم چې پښتون پیدا یم
هم مسلمان هــــم چې مفتــون پیدا یم

د هنـــدوکش په جګــو غـــرو مې قسم
هم په دې شنــــو شنو ســر درو مې قسم

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې زه زړګی خپـــــل پرخـــونابه ســـاتم
دښتې میـــــرې به زه شـــــادابــــــه ساتم

وطنه! تا به څنـــــــګه هېر کړو مــــــونږه
په پاکه میـــــــنه به سر تیـــــر کړو مونږه

تا ابـــــــدالي په شـــان بچـــــیان روزلي
هـــــم دې هُما هـــــم دې بـــــازان روزلي

وطنه ته جنـــــــــــت نشان یې زمـــــــوږ
ته د پېــــــــړیو قهـــــرمان یې زمـــــــوږ

ستا عظمــــــــت ته به ســـــــلام کــــــومه
زه وسیـــــــــــم ســـــتا به احتـــــرام کومه

(c) ketabton.com: The Digital Library

محبت

دنیا ټوله جادوګــــره هـــر زمان جــــادوګري ده
مونـږه ولې نه پوهېـــږو زما ستا بې خبـــــري ده

موږ چې دواړو لاسه ورکړو دا دې نوي ژوند اغاز وو
خواږه زېری د نسیم و هم ډالۍ مو د سپـــرلي ده

رقیبانـــو لارې ســـاتۍ غیـــرتي وایــــم په جاره
چې سپوږمۍ کله په بام شوه زمـا هلتــه حاضري ده

د منصور نه زه کم نه یم د مجنـــون په پـل مې لاره
کومه لار چې ما خپـــل کړې هغه لاره شعـــوري ده

د زاهد او شېـخ د لاســـه میخانې تالا والا شـــوې
یوه پاتې میخانه شــــوه دا زمـا د روح ســـاقي ده

وینې جوش وهي رګــــو کې د مغزو حالات بدل شو
دا جنون که لېونتوب شــو که د ستا سترګو مستي ده

محبت لـــویه دنیـــا ده خو د عشــق لاره جدا ده
عاشقي وي څلـــور ورځې، محبـــت زما هستي ده

پیالې مه اخلـــه په لاس کې را روان تسبېح په غـاړه
د شېـــخانو بازار ګـــرم زما ســـتا بـــې قـراري ده

څه چې لاړ شو کومې غاړې ته عافیت کوډې کړو جوړه
مونږه نه پرېږدي څـــوک دلته څه بې شانه ظالمي ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

بنګړي ســـتا، رباب زما شــو ورنه جــوړې به نغمې کړو
شنو پيالو ته حاجت نه شـــته ها فضا ټـــــوله ساقي ده

ما وسيــــم سپوږمۍ ته لاس کړ چې امېل يې راوړم تاته
سپوږمۍ کټ کټ په خندا شوه چې مې لاندې ترېګني ده

کوټ جلال اباد، افغانستان

(c) ketabton.com: The Digital Library

میو جام

زما د مستو میو جـــام کې د نشـــــې قطره شه
زما غمگین شان ته ماښـام کې د ډیوې لمبه شه

ستا د جفا تـــورو تیارو تـــه مې زړگی ډوبېږي
لکه د شمعې په تیارو کې مې خـــــوره وره شه

ستړی ستومانه یم د زړه سکون مې نه شته گلې
د امېدونو سلســـــلو کې د حســــــرت شپېه شه

ما چې د ستا د ســـــــــترگو غشو هر کلی ویلو
ته هم زما د زړه په ســـــر راته ویـــده ویده شه

زما د اوښکو تسلســـل ته چې باران شـــــرمېږي
لکه ښارو په پســــــرلي کې ته لمده لمـــده شه

مطرب زما د ســــــوځه وتــــړه ته ســـــاز د وفا
راته رنگینه شه، محفـــــل شه، هم نغمه نغمه شه

وسیم چې ستا د حســن بڼ ته هر سحر دی حاضر
ته د نســــــــــیم ســـره را والوزه خوږه وږمه شه

پېښور، پښتونخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

خبر

نن سترګه مې رپېـــږي چـــې خبر څه راولي
زړګی مې هم درزېږي چې خبـــر څه راولي

یادونه رایادبـــږي وصلتـــــــونه پخـــواني
اختر خـــو را روان دی چې اختـــر څه راولي

خړوبې مې د زړه په وینـــو کړي که پوهېږې
مالــــوم به شـي چې ونه په ثمـــر څه راولي

بیګاه د تورو زلفـــو په کمڅیو لاندې پروت وم
جانان مې قـــدردان چې پیغمــــبر څه راولي

ګلونه زرغون شـوي دي په سیــــــمه د افغان
لیلی راتــه زولـــۍ کې او په ســـر څه راولي

شراب مې و جـوړ کړی ډېر په مینه په مستۍ
ســــاقي راتــه د میـــنې په ساغـــر څه راولي

تالاب مې و جـــوړ کړی د نرګســـــو د عطرونو
نسیــــم راته د ژوند په خوږ سحـــر څه راولي

د کلي مســـتې پیغلې ها ګودر ته ټولې شوي
وسیــــــم ته به خوبانه په ګـــــودر څه راولي

۱۳۷۸ د اسد۲مه – کوټ ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

تصور

تصــــــور ســــره تصـــوير ستا جانانه جـــوړوم
رنګـــونه په رنګـــونو کـــې بې شـــانه جـــوړوم

سرې شونډې سرو لمبو په څېرې ګوتې راته سېزي
چې تـــــــورې تـــورې زلفـــې پرېشانه جوړوم

درنښـــت نه وېرېـــــږم بانـــــه کله درنېـــږي
هر څـــه چـې جـــــوړوم د دل و جـــانه جوړوم

ساقي پياله دې ماتې شـــه چې دومره پرې نازېږې
خمار د تـــــورو ستـــــــرګو ميـــستانه جوړوم

ګلونه مې خوښېـــــــږي ته هم ګلـــو د نرګس يې
شبـــنم چې جـــــوړوم پرې د چشـــمانه جوړوم

ليلى مې په ګلـــــونو کـــې ولاړه هســـکه غـــاړه
امېـــــــل چې جـــــوړومه د ريحـــانه جوړوم

وسيـــــمه! مينه وکـــړه د اصيـــلو خلکـــو مينه
پېغـــــور که جـــــوړومه د خپـــل ځانه جوړوم

جلال اباد، ننګرهار

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه ښايسته ښايسته گلونـو کې بې دربغه مشغولېږم
ستا د لاس د شنو پيالو نه زه بې شانه پرې مستېږم

ستا ښايست ته نازنينې ډېــوې گانې شرمنده شوې
ستا د مخ رڼا رڼا ته د پتـــنگ په شان ســـوځېږم

طبيبانو لاس مې نيـــسئ اخ بې شانه زړه مې رپي
د نسيم خوږو نغمـــو ته لکـــه پاڼه زه رپېــــږم

د منصور د لارې مل يم د مجنـــون په شان شيدا يم
نه د اور، نه د اوبــو نه، هـــم له داره نه وېـــرېږم

ساقي ستا شوې سترگې تنـگې د خيام کوځه اباده!
انتظار شپې شوې ختـــمې زه به هلتـــــه ورسېږم

اى جانانه! که رقيب ستا مېـــړنی دی پروا نه شته
زه وسيم به په وعدو کې در په در بانـــدې ودرېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

د حسن بازار

د حســـــن په بازار کـــې د حسيــــــنو نه حسينه وه
د ګلو په رنګونـــو کـــې ګلــــونو نه رنګيــــــنه وه

ټپوس مې تـرېنه وکړ چې بې سر محل کې څه کوې
ازل نه شکايــــــت و او په ســـترګو کې غمګيـــنه وه

ګرداب د حــــوادثو کې راګيـــــره د خـــزل په شان
همت ته مې کتـــلو په همـــت کې دا شـــاهينه وه

زمان نه په فريـاد و د حســرت ډېـــوه يې مـــړه وه
وو روحاً بــــــې قـــراره خو په جســـم بلوريـــنه وه

افسوس افســوس! کې وويل د خپل لاسه داسې شومه
کيسو ته ورته غــورځ شوم د شيـــــريني نه شيرينه وه
***

وويل

يـــــــوه ورځ د پســــرلي وه پـه محــــــدا وتلې ومه
له همزولو ســـره ګـــډه په خنــــدا وتلــــې ومه

فطـــرت د طبيـــعت ته مې نظـــر وشـــولو واوره!
زړګی مې په ګـــوګل کې په وار وار شـــو ناقـــراره

اه! مينه مې پيــــدا شــوه په ازاد يو ګلســــتان کې
د ګــــل او د بـــورا وه مشغــــولا چمنســــتان کې

فکر کې د ځان شوم چې ای کاش يو شفقـــت د لاس
تاو شي او راتاو شي راتــــه ونېسي د ســـر د پـــاس

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما خو ویل چې مینه عجیبه شان ته احســــاس به وي
ځان به په کې ورک کړم عجیبه شان ته اخـلاص به وي

څکه اورېـــدلې مې کیـــسه وه د شیـــرین فـــرهاد
کړیکې یې د زړونـــو اورېـــدلي وو هر چـــا په یـــاد

زړه مې په سفـــر شو کـــومه لار کـــې چـــې لیلا تللې
سترګې مې د میـــنې ډکې ستـــرګې چې شهلا تللـــې

دې نه بې خبـــره چـــې هغـــه خـــو پاکه میـــنه وه
هر څه ورته زړه کې د هېـــنداري غونـــدې سپینه وه

ګیره شوم په لومه کې او ښکار شـــوم د صیـــاد په لاس
پاڼې پاڼې ګل شـــومه او ورکه شـــوم د بـــاد په لاس

ځان دې با خبـــر کړ چې دا زړه دې د ګیـــلو نه ډک
روح مې په تورتـــم کې ده، فضـــا مې اسوېلو نه ډک

در به کړم منت خلکـــو چې چېـــرته زړه ونـــه بایلئ!
راشئ! یو بې سر ســـامان کوڅه کې مې ژونـــد وګورئ

نهٔ! چېـــرته وفا نه شته، ونـه کـــړئ محبـــت خلکو
لاس به در چاپېره کړي په چـــل چـــل کې صحبت خلکو

راشئ! د وسیـــــم نه څو زما د حال تپـــــوس وکړئ!
ګیر یم بندیـــــوانه د وحشـــیانو چال تپـــــوس وکړئ!

پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

پرخه

لکه د پرخې او شبـــنم سره ســـور ګل تازه شو
داسې مې اوښکو اسوېلو ســـره ګـــوګل تازه شو

ستا د هجران تاوده بادونو چـــې بې شانه وسوم
ستا د غمونو سلسلـــو کې مې غـــزل تـــازه شو

هغه ساقي په لاس کې جام واړه سکروټـــو ډک و
ځکه کوم اور چې په محفل وو په محفـل تازه شو

خير که بادونو تورې خاورې چې راوشـــــندلې
ستا د وصال باران چې وشو خړ کاکـــول تازه شو

وسيـــمه! تا چې څه غوښتل هغه وړتيـــا وکړله
څنګه چې ګورې په شېبه کې ټول محل تازه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه شوم ميخانه شوه او ســاقي د جام
جوړه ترانه شــوه د ســــرور او شام

ما پيالې نوش کړې وې د سرو شونډو
چغه د رندانــــــو چې خيــام خيام

څه رباب مستېږي څه دا ســـتا حسن
سل کلامه پيش شول نه دا ســـتا کلام

مه کـــړه طوافونه چې رقيـــب نه يې
سيخ به شې، کباب به شې رقيب په نام

نن چې راته خانـدي دا سپوږمۍ غلې
څنــــګه په بســـتر وکـــړم ارام ارام

نه هغه لاله شـته چې يــې پـــرخه شم
نه هغه شفق شــــته چې يې شم انعام

ستړي شول ستــومانه قاصـــــدان زما
نه دې ځواب راکــړ نه ښــــکلا پيغام

ګرځمه مدهـــوشه دنـــيا نه غـــواړم
زه وسيـــــم به وکـــــړم په مقام قيام

۲۰۰۰/۱/۸ع – پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

رباعي

چې کوم پیکر د ستا وجود وي بت خانې ماتوم
چې وي شراب د ستا د شونډو میخانې ماتـــوم

وسیـــــمه! مه اخله ملغلرې د رقیـــــب د بازار
زه مســـت د مینې په دولـــت یم خزانې ماتوم

کوټ جلال اباد ، افغانستان

***

څلوریزه

سورگل شو پاڼې پاڼې چې د ستا ښکلې ښکلا شوه
غوټۍ په پرانېستو شوه چې د ستا زلفــو هوا شوه

د ستورو سترگکونه درته ځای په ځای کې تم شول
سپوږمۍ شوله خجله چې د ســـتا د مـخ رڼا شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

مهال

ما چې هر څه هر څه وکړل خوشحال نه شو
د زړه کور چې نړېــدلی په حال نه شـــــو

که معـــمار ته منـتونـــو په زاری شــوم
د معمار چې کوم کمـــــال و کمال نه شو

چې د حســـــن وه مغـــروره ای ملګرو!
د غرور چې کــــوم زوال و زوال نه شــو

چې ملنــګ شــومه پــه در او دروازو کې
کوم مهال چې ما غــــــوښتلو مهال نه شو

یو بچوڼی مې مونـــــدلی و په غره کې
د زړه غوښې مې که ورکـــړې غزال نه شو

د وسیـــم زړه ترې نه داســـې و تور شوی
چې په اوښـــــکو ووینځلو کنـــګال نه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

عطرونه

ګراني! په کړس کړس کې خندل مه کوه
هم دې په مــــړو ستـــرګو کتل مه کوه

کله چې څنـــګ ته دې بې خوده درشم
بې خوده ډېر شي نـــور څکل مـــه کوه

کله چې پـــل دې په درشـــل کې کېږدم
شنو میـــنارو ته، ته ختـــــــل مه کوه

زه د ســـپرلي په هـــوا مســت ګرځمه
نور د عطـــــرونونه شیـــندل مه کـــوه

واخـــله د ســــتورو نه پېـــیلو امېـل
د غمـــازانو اچـــــول مـــه کـــوه

زه یم مستي، زه یم ســـــــرور او شباب
نورو نغـــــــمو پســـــي تکل مه کوه

زه که دنیا ګــــــورمه ستا ستـــرګو کې
د دنـــیاګانو جـــــوړول مـــــه کوه

راته په خوب کـــې بیګاه وویل سپوږمۍ
وسیــــــمه! اوښـــکو تویـــــول مه کوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ننګ

وران دی، ګلســتان دی اې بلبـــله د پښـــتون د باغ
نوم د رقیب لیـک دی په شــــاړ بوټــې د مجنون د باغ

خوار او زار بچـــی دی بې هنـــــره بې کـــماله دی
غوړونه یې کاڼه، په لاس شـــل، ســـترګې پرکاله دی

لعل خښ په اېرو کې او مرجان پروت دی په خاورو کې
زوی د شهباز ګرځي چمړې خـوري په سیل د واورو کې

پاځه ای زلمــیه! مســت شـه، تــوره او ایــمان واخله
شړق شه، اور لمبه شه، تندر نر شه خپـــل جانان واخله

ځار د شنـــو برېتـــونو شـــم غـــلام د غـــلام زوی یې ته
پروت یې په دوسیـې کې که زر ځله شـــاه زلمی یې ته

توره دې راواخله ننـــګ پښـــتو او اســـلام پـورته کړه
خپلو مســـــتو ســـــترګو دې نامه د غـــلام پورته کړه

پاځه ننګیالــــیه! نن دلبـــــر او جــــــانان وګـــته
نوم د پښـــــتون وګـــته نامـــــوس د افـــغان وګته

ټول جهان حیـــران کړه د خپـــل ځان په تماشاه سره
ای! د احمـــد زویه، ای بچـــــیه د شـــــیرشاه سره

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

دا زه شـــومه بدل، که زمـــــانه بـــدله شوه
سازونه شول بـــدل، که تـــــرانه بـــدله شوه

په لپو لپو څکمه خـــوند يې نه شته دې ساقي
شراب شـــــولو بدل، که ميـــخانه بـــدله شوه

نه شوله غـــــوټۍ په ګل بـــدله ګلستان کې
نسيم شـولو بـــدل، که ګلـــخانه بـــدله شوه

اوښکو ته مې لاره جوړه کـــړې زړه په سر وه
بهيـر شـولو بـدل، که سلســـله بـــدله شـــوه

وعدې دې راته راکړې افسانې په زړه کې ساتم
ستا زړه شـــولو بـــدل، که افســـانه بـــدله شوه

زړه ته مې نـږدې وې فاصـــلې هم لنډې شوي
منزل شـــولو بـدل، که فاصـــله بـــدله شـــوه

وسيمه! په ســوالو کې ورته پاکه ميـــــنه غواړه
مينه شـــوه بـــدله، که يـــــارانه بـــدله شوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غشي په نــــښه هم په خـــاوره لګي
دا ســتا بانه د زړه په سر لګيـــږي

سترګې چې سترګو ســـره وجنګيږي
لکه د غر ســـره چې غـــــر لګيـــږي

مست او مدهوشه يم ستا سرو شونډونه
چې په پيـــالو کې دې کـــوثر لګيږي

د باخودي احســـاس مې څــکه وکړ
څنګه ساحــــل ته سمنـــدر لګيږي

وسيمه! ډېر ځـان ته هوښيار مه وايه
نن ســـبا زړونه په هنـــر لګيـــږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

قمر

طواف وکړم کعبـــې نه که د ســتا قمر نه تاو شم
پيالې د ميو نوش کړم که محـراب منبر نه تاو شم

ناصحه نصيــحت چـــــې دې زه اورم نه پوهېږم
تسبيح کړمه په غاړه که د خــوږ دلبــر نه تاو شم

خپل يار مې ډېر يادېږي خو دا لارې بنــدي شوي
زه والوزم هوا ته که په ښــو چــــونغر نه تاو شم

زاهد راته غوسې کړي چـې څه حسن پرست يې ته
خير زه دې ګناهکار شـم چې د ستا پيکر نه تاو شم

رندانـــو لار مې پرېښې هم خيـام رانه خــفه دی
پيالې دې کړې راماتې خـو چې ستا نظر نه تاو شم

وسيم وايي! په ډاګه چې سجــده دې په لمبو کړم
زردشت دې راته وايي خو چې ستا مجمر نه تاو شم

د هجرت کور، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهکشان

دا ستا د ستورو اسمانـونـــو کهکشان تــــه سلام
ستا د ښایست رنگینو ښکلـــو روڼ جهان ته سلام

د سحر باده چې مېلمه د یـــار په کور شوې راته
ستا د خوشبو او د وږمـــو گلـــو ریحان ته سلام

ما ملغـــــلرې لټـــولې په سیــــــنه د بحــر
ستا په سینې د ملغــلرو روڼـــــد باران ته سلام

څوک په منزل د بر او بحـــــر څوک پلې لاروی
ستا د جَرس د زخمي غـږ سترې کاروان ته سلام

ته چې وطن کې دنیـــاگۍ د ژوند ودانه غواړې
ستا تقدس د مفکـــورې ښکلې ارمـــان ته سلام

ته چې منصور غوندې په دار د محبت کې شولې
وسیمه! ستا د جذباتـــو کلک ایـــــمان ته سلام

د هجرت کور، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

غواړم تکلیــفونه خو جــفا د مینې نه غـــــواړم
غشې مې قبــول دي خو خطا د میـــنې نه غواړم

خوښ یمه تورتم کې چې اندېـر د ستا د زلفو شم
نه غواړمـــه، نه غـــواړم ســبا د میـــنې نه غواړم

ګرځـمه مدهـــوشه دنیاګۍ ټوله مدهـــوشه ده
سترګې غواړم، ستا غواړم مینا د میــــنې نه غواړم

ستورو ته چې ګورمه بیا شپــې د وصـال یادې شي
ډوب دې شم تیارو کې خـــو رڼا د مینې نه غواړم

چمنې ځوانیمرګ شــې چې په غـږ دې اشنا لاړلو
وې ویل سحــر شـــــو واویلا د میـــــنې نه غواړم

زلفې دې وچتې پلوشـــې دې را په بـــرخه کړه
مه کوه حیـــا را نه حیـــا د میـــــنې نه غـــواړم

غواړي وســــیم تا غواړي کوتره یې په بام شې ته!
نه غواړمه، نه غـــواړم هُما د میـــــــــنې نه غواړم

د هجرت کور پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

محل چې درته جوړ کـــړمه د شـــنو اوبو په غاړه
سپوږمۍ چې پلوشې وي مونږه ناست یو سره دواړه

وږمو د پســرلي چې ستا لمـــن وي رانیــــولې
رباب مې شـــړنګـــولی او تـــه وای راتـــه ولاړه

اه! خیر که د حسرت اوښـــکې په مخ مې بهېدلې
خونـــــدونه یو په دوه وو کـــه تا ویـــلې راته ژاړه

کیسو ته دې لېوال یـــمه دیــــدن ته دې یم تږی
اوبو سره ګلــــــونه زرغونیـــــږي هـم په شـاړه

بیګاه راته په خـوب کې یـو سپېڅلي داسې ویلې
وسیـــمه! په دعا کې دې سپېڅلي میــــنه غواړه

د هجرت کور پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شونډو رنګ

دا شونډې زما ســـرې شـوې که د ستا د شونډو رنګ شو
خيام را باندې څښــلي که د ســتا د ســـترګو بنګ شو

احساس مې راتخنېږي او چې روح مې هم خوشحال شو
دا حســـن ستا مست شـوی که د ســتا د پيالو ترنګ شو

بيګاه يې راتـــه ويلې چـې زنګېـــږه بـــوډې ټال کې
په مخ د کائېناتو مې چـــې جــــوړ درته اورنــــګ شو

چې زلفې مې چېـــړلې[3] په خيـــالونو د وصــــال کې
ترې جوړې انګازې شوې راته جوړ ترې خوږ اهنـــګ شو

دا سره دې اننګې دي سره شـــراب په شــــنه پياله کې
دا ګوټ[2] مې چې پياله کړه هر څه ګل، ګلې، ګلرنګ شو

غماز دېــــــوال اوچت و فاصـلې وې ايجـــاد کړې
نسيم ښکلو وړمو ســــره دېــــوال د ښخه ړنـــګ شو

قسمت راته دنـــيا کې د وصــــال خــوږې نغــمې کړې
دا زه او خوږ جانان سره چې دواړه څنـــګ په څنګ شو

د حسن په مالــت کې چا خيـــرات د حســـن ورنه کړ
وســــيم کچکول په غاړه کړ چې ســـتا د در ملنـګ شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شرمنده و

خزان چـــې کله راغی له بهـــاره شرمنـــــــده و
بادونـــه اهـــریمن و له ګلـــزاره شـــرمنده و

ساقي ګـدی نشیـــن شـــو په زیارت کې د پیرانو
چې دنده ور په یاد شـــوه له خمـــاره شرمنده و

دا سترګې جادوګـــرې وې چالـــونه د فریـــب و
زما د زړه اســـرار ته له اســراره شـــرمنـــده و

ښیښې ته یې په تمـې نه د ډېرې مودې پروت وم
میـنا د اخـــــلاص نه وه له غبـــاره شـــرمنده و

ابلیــــس د خیال په ټال کـې ډېر زنګلې ناقراره
ابلیس زما د صبــــــر نـه بــې واره شـــــرمنده و

سرې غوښې یې خوړلې وې منښـوکه یې لا سره وه
یتیم د لـــوږې خپـــتې او نهـــاره شـــرمنده و

که سل غمې په غاړه د یعــقوب د جګـــدلک وه
په غاړه د انګـرېزې ســــتا له هاره شرمـــــنده و

وسیـــــمه! تا ته ویلې وو خیـــام ته به څو دواړه
له قــــوله بې وفا شـــوه له اقـــراره شرمنده و

(c) ketabton.com: The Digital Library

اختر

اختر خو د هغوی دی چې هم ټنـګ دی هم ټکور
چې ښپې یې دي هم پټې او په سر نه دی سر تور

خندا یې که په خوله وي هم په غـــاړه یې هارونه
قدم په هغه ځمکه ږدي چې ځمـــکه وي سمسور

او روحاً هم خوشحاله وي په زړونـو هم خوشحاله
نه غږ پـــرې د اغیار شته نه کوم لېـــرې یې پېغور

نو زه به اختر څه کړمه چې ســـرې بلا زبېښلی یم
چې ښپې مې دي هم لوڅې هم چې ګرځمه په اور

اختر رانه مســـتي غواړي ســــرور غـــواړي شباب
ددې خبر نه دی چـــــې هم جام مې دی نســـکور

اختره! وســـــیم پرېـږده چې غمونه ور ســـره وي
دا څنـګه چې لاله لـــري په زړه بانـــــدې داغ تور

(c) ketabton.com: The Digital Library

سوبه

د شمـــشاد دې هسکې څـــوکې تر پامیره به رسېږي
دا چیـــنې چې دي روانـــې تر بهیـــره به رسېږي

دا چې خړ شانـــته بچی دی ابـــدالي په کې روزلی
د دښـــمن دا تـــوره غـــاړه تر زنځیـــره به رسېږي

دا وېـــرنه او ســـتاینه دا زمـــونږه مشـــغوله ده
دا چې کېږي هر څه کېـــږي تر تقـــدیره به رسېږي

مونږ زاده د افغـــان زاد یـــو دا وحشـــت نه شو منلی
د نجات ســـوچه لاســـونه تـــر مجبـــوره به رسېږي

دا چې خېټې غټې کړي دا د بل په مال چې پروت دي
دا نظـــام د مصطـفی دی تـــر زهیـــره به رسېـــږي

دا عظـــمت چـــې رابښـــلی دا ددغې ټکـــي زور دی
که وسیـــمه! ســـوبه غـــواړې تر تکبیـــره به رسېږي

۲۰/۲/۲۰۰۱ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

بغاوت

په سر چې راته خېـــــــژي بغـــاوت ځنګه ونه کړم
خوږ ژوند چې رانه اخلي شــــرارت ځنګه ونه کړم

خوبونه تښـــــتوي زما د يـــــــار له تـــــورو سترګو
وحشي حيوان صفـــت ته اهانت ځنـــــــګه ونه کړم

ابادې راوېجاړې کـړي د ښه لارښـــــود په نوم کې
لستوڼي تـــک تور مار ته شــــــقاقت ځنګه ونـه کړم

ظاهراً په قســــــم راســـــــره مِهر د صـــــدق کاندي
باطن کې تور لعين دی جهـــــالت ځنــــګه ونه کړم

چې غشې په لېندو کې صيـــادان يې امـــوخته دي
مېږي کوتـــرې شـــان ته رفاقـــت ځنــــګه ونه کړم

چا نښتر په ملا رامات کړ چا مې ګل د بوټې واخيست
په بې ترســـه انســـانانو لجاجـت ځنــــګه ونـــه کړم

دېـــوان دفتـــر مې لاس کــې د اغيـــــارو پاڼې پاڼې
وسيمه! سپين ميــــــدان کې قضاوت ځنـــګه ونه کړم

د جولای ۱۳مه، پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

چنار

ما به چې سيـــــورې ته دمه كـــوله، هغه چنار ځوانـــي مرګ
چې د بلبلو په كې كـــــور ودان وو، هغـــه د يار ځـواني مرګ

چې د جَرس په خـــوږ اواز به وينښ شو، هغه جَرس سوری دی
چې به سفـــر د امېـــدونو كاوه، هغـــه كتـــــار ځواني مرګ

چې به مېلې وې د پېغـــــلوټو جوړې، هغه ګــــودر وچ شوی
چې په كې جـــوړه دنيــــاګۍ د مينې، هغه كنار ځواني مرګ

چې د وياړو نښـــانې جوړې شـــولې، زمـــونږ ملـــــت د برمه
چې پرې يادګار د پاک شهيد جوړ شـوی، هغه مينار ځواني مرګ

كومه مســـتي چې د ځـــوانۍ وه په كې، هغه لاهـــو لاهـــو شو
كومه نشـه چې د ځوانۍ وه په كې، هغـــه خمـــار ځواني مرګ

چـــې يې بنســـټ د ازادي كېښـــــوده، هغــــه بابا مـــو لاړه
چې راته خښته يې په خښته كېښــــوه، هغه معـــمار ځواني مرګ

چې تور لونګ په سپين ټټر زنګېـــــده، هغه ښايســـــت څه شولو
چې به نسيـــــم ورته ډالۍ كــــــوله، هغـــه سهـــار ځواني مرګ

چې كومه قام وو د منصور په لاس كې، هغه رون قـام مات شوی
ښكلی تصـوير يې د وطـــن جوړوه، هغه شاهــكار ځواني مرګ

چې به درخـــو ورته پايزېب شـړنګاوه، هغه پايزېب ګونګ شوی
د ادم خان په لاس رباب وسيــــــمه! د ســـــتا ستار ځواني مرګ

پېښور، بورډ بازار

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نفاق ټکي

له خنـــدا نه رپي شـــونډې خــو د چا به رپي؟
زما په خـــوله کې له ازله څه خنـــدا نه شته ده

زمونږ په قوم کې د نفـــاق ټکي پخــــوا نه رواج
ځکه پښتون، پښتون ته ګوا شي چې زما نه شته ده

دښتې صحرا مو جهـــنم په څېر بـــــدلې شولې
زمونږ په زړونو په لاســـــونو کې دعــا نه شته ده

چې د تمساح پـه څېر يې سترګې د ژړا نه ډکې
د غمځپلي اهــوګۍ کــور په بيـــديا نه شته ده

چې به غـوټۍ د ګل ګـــلاب خپــــله ارواح بلله
هغه ورمــــه ســهارنۍ مــــو د ســبا نه شــته ده

ځکه خـــو پرخـــه په لاله زمــــونږه نـه وريږي
فضا مو ډکـــه د باروتو هېـــڅ صفـــــا نه شته ده

چې کوم وګړي د افغان وينم مجنـون په څېر دي
سر يې ببر څېرې ګرېـــوان وايــي ليلا نه شته ده

ګوره کارغه ته چــې حــرم کې د ګربتــو ګرځي
وسيـــمه! ګـــوره چې يې عمــر ته بقا نه شته ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

په اور لمبه

دا زما په زړه چې اور دی ټـــول جهان په اور لمبه شه
تا چې پورې کړ په کور مې ستا مکان په اور لمبه شه

دا جنت نظير وطـــن مې چـــې زيـــور وای په ګلونو
کوم خزان چې پرې لګيا دی دا خـزان په اور لمبه شه

چې د ډېرې مودې زيار مې وو حاصـل يې وه جونګړه
چې توپان ترېنه چاپېر دی دا تـــوپان په اور لمبه شه

چې په ناز به يې لوبــولم او خپـــل ځــانه راته تېر و
چې د وخت يو ســـوداګر و دا جانان په اور لمـــبه شه

وو شـــراب د پاکې ميـــنې په کـــې جـــوړ و محفلونه
اوس رياء جامـونه څکمه ميســـتان په اور لمـــبه شه

ګل ګـــلاب مې منتـــظر دي هم لاله تـــږې بيديا کې
چې پـــرې پرخه نه اورېږي دا اســـمان په اور لمبه شه

چې يې سپيـــنې جامې تـــن کې په رياء الاهـــو وايي
دا بې ترسه خـــود غرضه مسلـــمان په اور لمـــبه شه

وسيـــم ګرځي سر درو کې هر شاهيـــن ورته فرياد کا
چې د کور وحدت نه غواړي دا افغـــان په اور لمبه شه

پېښور، د هجرت کور

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

څومره جاهـــل یم چې په خړو کـې تصویر لټوم
هغه یو وخـت ؤ چې اوبو کې به تصـویر ښکارېده

که مې کـوډله تکه تـــوره وه لوګـــونه ډکــــه
بیا هم خوشحاله مې فضـــا وه هم تنویر ښکارېده

که په څو ځله یې امېـــل مې لاس کې پاتې شولو
رقیب بې وسه وو په مخـــکې مې حقیر ښکارېده

اوس چې څپېـــړه نفرتـــونو ګل په مخ ورکـــړی
نه شته مالیار چې مې د ګل په سر ذهیر ښکارېده

څه لوړ مقـــام وو زما پـــاکې او سپېـــڅلې مینې
په هر قـــدم کې د وصال مې څه تدبیر ښکارېده

چې یې د شرمه د وجـود په ګل خوَله ماته شـــوه
وسیمه! شـان کې دې ښکاره ورته ضمیر ښکارېده

(c) ketabton.com: The Digital Library

پاړکی

نه شته ده ساقي ســتا په پیالو کې څه نشه نه شته
زه خو اموخـــــته د تورو ســـترګو په شــرابو یم

خیر دی که ځیگر ستا په باڼو سوری سوری شو بیا
زه ټپي ټپــي چــې په اغــزو د ســـرو ګلابو یم
***

څلوریزه

سمن او نســترن چې د عطـــرونو ارزاني کړه
منې او انار ګل هم د ښـــایست نور افشاني کړه

سنځل د نارنج ګل او ریـــدي ګل لاسونه ورکړه
نښتر او کوږ چنار هم په خپلو کې یې یاري کړه

***

رنګونو اختـــلاط کې چې کمـــال دی د رنګریز
جانان مې مسلمان دی خو رقیب مې دی انګریز

پتنګ غـــوندې به ولې په رڼا کې ســـوځېدلې
که موم نه وای جوړ شوی په قالب کې د شمعریز

(c) ketabton.com: The Digital Library

انحصارې سترګې

زما په روح کې دې رانغښـــــتې ستا خمارې سترګې
ته مې معبود، ته مې صنـم يې ستا شاهکارې سترګې

زما دا سترګې، دغه ستــرګې، څومره ښکلې سترګې
خدايه(ج) په ټپه کړې، ړنـدې کړې ها اغيارې سترګې

زما وجـــود خـــزان وهلـــــې د نفــاق په سېلۍ
په هره لور کې راتــه وشه ســـتا بهارې ســــترګې

زما خوښېږي هغه سترګې په نشو چې ســــرې وي
زه يم بې زار د زخمي سترګو او خونخوارې سترګې

ما د هجـــرت کېـــږدۍ وهلې د ښـــکلا په وطن
څومره ښـايسته دي، بــې ريا دي انحصارې سترګې

په دې ګنــاه يې زه ميــن يم په مسلمو ســـترګو
ما ته ښېـــري رانېغې کـــړي دي کُفارې ســـترګې

د سمندر په لوی ســاحل کې مې څه شـور واورېده
چا راته ويل چې هر څه ډوپ کړل دې قرارې سترګې

وسيـــمه! هر څه دې خوښېـــږي په نصيب شه درته
لېکن نصيب دې شه دښمـــن ته بد ګـــومانې سترګې

۱۳۸۴/ د ثور ۱۲مه

(c) ketabton.com: The Digital Library

رسي که نه؟

زمـــا د زړه د ســـر چيـــــنو نه لاره
ستا د سراب منـــزل ته رسي که نه؟

دا ســـتا د ســـترګو الـــوتکې غشې
زما او ستا حايـــل ته رســـــي که نه؟

د ستا غرور کاروان په لوړه درومي
دغه کاروان مـــايل ته رسي که نه؟

ستا د نرګـــــس پسـرلنی وږمې نه
زما خزان زابـــل ته رســـــي که نه؟

ها! ســـتا د زلفو تنــــابينه کښتی
زما د زړه ساحـــل تـــه رسي که نه؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

زه يې چې ترې د نشـــې کـړمه خمار په لاس کې
ګرېوان مې څيرې تنـی پاتې شوه اغيار په لاس کې

دا زه منـــم او احتـــرام د بشـــر حـــق ګڼـــمه
په دغه شرط چې مې شمله نه شـي کُفار په لاس کې

ډېرې نادود يې د پښـــتون په ټبـر تېـــرې کړلې
سلګی سلګی ماشوم يې ورکړ د ناتـــار په لاس کې

زه به هېـــڅ کله د قلـــم پر ځـای ټـوپک وانخلم
که مې څوک ورنه کړي په زوره د ناچار په لاس کې

زه په زنځيـــــر بانـــدې اسيــر يمه تقـدير په لمن
زه به په څه وايـــم چې زه يم د اختـيار په لاس کې

څومـــره رښتـــيا او حقيقي ظلمت فـــرمان چلوي
څنګه راګيـــر يو د کاذبه سپيـــن سهار په لاس کې

که مـو سفـــر د ازادی پيل کـــړو په خپله سيـــمه
زه به رانېسم د کـــاروان ښکلـــې مهار په لاس کې

که مې جانان قدم وانخلي په دې شـــــنو صحرا وو
زه به ديدن د يـــار ورنه کـــــړم انتظار په لاس کې

که ستا تصـــوير جانانه تت ښـــکارېده، نه ښکارېده
وسيم به پاکه کړي هېـــنداره د غبـــار په لاس کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ګـــوره اغيــــاره زه دې پېـــــژنمه!
ته که په جامه کـــې د پښـــتون راځې

ځومره که ليلا ليلا په خــــــوله وايې
قتل ته په خپـــله د مجنـــــون راځې

مونږه افغـــانان خو ســره وروڼه يوو
ته خانه خــراب يې پــه بېلتون راځې

مېږو د وحـــدت مـــو کلا جـــوړه کړه
ته يې ړنګيــدو ته په جنــــون راځې

مخ دې لا تورېــږي بيــا په سپينه ورځ
ځکه خو په مکـــــر او شبــخون راځې

مه وژنه! زمونـــږه افغــــان مـه وژنه
لاش به دې ان شاءالله په جيهون راځې

زه حيران يم دې تـــه، ته کـــارغه ولې
څنګه د ګربتـــــو په قشـــــون راځې

داسې د وسيم په زړه کې بـــرېښې څه؟
وايي چې د خپلو په لمســــون راځې

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور نړۍواله ورځ

مور مې زمـــا د ارمــانـونـو دنــــيا
زمـــا د شپــو او ســـهارونو دنيـــا

چې يې په سترګو کې همت راښوده
راته يـې درس د محبــت راښـــوده

زما د خيــــال او د فکـــــرونو دنيا
مور مـــې زمـــا د ارمـــانونــــو دنيا

غېږ يې خوشبو ډېـر د جنت په عطرو
زه به يې معطر کـــړم شفقت په عطرو

زما د ځمـــکې اســـمانـــونـو دنيـــا
مـــور مې زمـــا د ارمـــانـــونـو دنيا

مـــورې قربان د ستا غيـــرت نه شمه
د ســـتا بې شـــانه شفـــقت نـه شمه

زما د دنګـــو دنګـــو غـــــرونو دنيا
مور مې زمـــا د ارمـــانونـــو دنيا

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

یاغي خویـــونه دې په باز د تخیـــــــل رانیسم
تا به کـــړم رامـــه په دانـــــه د عـــاشقۍ جانانه

ته شه او زه شم سـره دواړه د سپیـن غر په لوري
طبابــت وکړو د بیـــــماري اهـــــــوری جانانه

تا به کـړم میره د خـوبانو که هیـــواد ته راځې
په دواړو لاسو به سـلام کـــــــړي جنکۍ جانانه

ستا د وجود خوَله ده پرخه، پرخـــه، پرخه په گل
هم دې عطرونه، هم دې راز د زنـــــدګۍ جانانه

خلک به عمــــر تېـــــروي د پاشاهـــي په محل
دواړه خوشحال یوو په ژوندون د عاشقۍ جـانانه

چې تربګنۍ کې د سپوږمۍ ته پاتې نه شې ګلې
درته به جوړه کړم د ستـــــــورو غـــاړه کۍ جانانه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

ای! د کنــــدز د ښــکلا ګانو ډېوې
ته لږ زمـا د زړه پــه کور کې تم شه

زما د زړه نــه بهـــر مــه وځه تــه
راته هم ننګو هم پــه پېغور کې تم شه

ته هـــم ریدي، ته هم سنځل شه راته
ته نــن زما د ســترګو تور کې تم شه

د منې ګل زمـــونږ د پېــغلو ښایست
در سره راوړه په دې لــور کې تم شه

ګل د نارنـــج د ښاپېـــرو په څنـــو
ته دې اټـن په شرا شــــور کې تم شه

زمـــا د پېغــلې اهــــوړۍ په تـــرپا
ته د فطـرت په دغه زور کې تـــم شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

قلم را واخلــــــمه حیــــران شمه چې څه ولیکم
هیڅ نه پوهیږمه چــــې بـــد ولیـــکم ښه ولیکم

زه دومره ډوب د حـــــوادثو په ګـــرداب کې شمه
سمه لار پرېـــږدمه زه لاړ شـــمه په غــــره ولیکم

چړې پړک کېـــږي او ټـــوپکې د کارتوســـو ډکې
دښمن خو څه کړي چـــې نادودې د تــــربره ولیکم

زه یم کم عقـــل خو غلیــــم زما نه ډېر دی هوښیار
چې راکې وژنـــې په ژړا بانــــــدې یې څـــه ولیکم

خپلو تورمخـــــو ته د سپیـــــنو لقابــــونه ورکړي
ها! ته مـــلا ووایـــم، نـــوم ورته د خـــــره ولیکم

په مونږ د مرګ فتوا جاري کړي په خپل کور کې ډمې
قلم مې مـــات شه که دا هـــر څه د خپـــل زړه ولیکم

هلته ناولـــې نڅـــا ګـــرې او پولیـــس څوکیــــدار
هلته هېــــرا د منــــډیې کـــوڅه سپېــــره ولیکم

(c) ketabton.com: The Digital Library

موريې!

اى! زما مــــورې په ما ګرانې مورې
ما ته د هــر چا قــدردانې مــورې

ستا په کتو مې زما سترګې خـــورې
راته ډالـــۍ يې د يـــزدانې مورې

په ما دې ګل ګوزار پېرزو هم نه شي
زما په درد بانــدې حيـــرانې مورې

زه به ستا خــاورې د قـــدم ښکلوم
ته زما ژونـــد يې مهـــربانې مورې

په برکــت دې زه جنـــت ګټـــمه
ته زمـــا ځـــان زما جانانې مـــورې

زه دې هېـــواد په ميــــنه وروزلم
ته وې په اصـل کې افغـــانې مورې

زه به نـــړۍ خوشحالي ټـولې کړمه
ستا په لمـن کې جاوېـــدانې مورې

زه وسيـــم دعا ته دې محـتاجه يمه
بې له تا هيڅ يم با ايمـــانې مورې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نیمه ازاد نظم

ای! عزرایله نوره کډه وکړه
نور بس دی سترۍ، ستومانه به یې
لږ ها خوا څو قدمه وړاندې لاړ شه
هلته د ژوند د قافلو غارتګر
هلته د مرګ د هوسو سوداګر
لږ انتقام ددې ولس واخله
یو ځل نه لس په لس واخله
ای! عزرایله نوره کډ کړه
***
دلته دې ډېرې میندې بورې کړلې
دلته هم ډېرې خورکۍ کونډې شولې
دلته هم ډېر شول ځوانیمرګ ځوانان
چا وویشتل څوک په خپل مرګ ځوانان
ښې کروندې مو هدېرې جوړې شوې
خوشحاله وخت مو غم شېبې جوړې شوې
ای! عزرایله نوره کډه وکړه
***
لږ ها خوا څو قدمه وړاندې لاړ شه
هلته ضمیر د انسانانو مړ دی
هلته پلان د ورور وژنې جوړ دی
دلته به ما وژنې خپل ورور وژنې
هم مې خپل زړه، هم مې سترګو تور وژنې
په رنګ یې سپین کړې د تور مخو یارۍ
ها! د بدمرغو او شرمښو یارۍ
ای! عزرایله نوره کډه وکړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

شهید رهبر او د زړه ســـر ته سلام
ها! بې کتـــابه پیغمبر ته ســــلام

ها! د میړانـــې او د ســـولې رهبر
ها! د بې وزلو لوی اختــر ته سلام

ها! د غیرت هغه بې ســـارې مثال
دښمن په سر هغه محشـــر ته سلام

ها! د پامیر ها د شمشاد څوکې ته
هغه بابا، هغه سپـــین غر ته سلام

وسیم به تل هغـه په زړه کې ساتي
هغه نجیـــب هغه افســـر ته سلام

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

خلک د کال د ها رنګـــونو انتـــخاب کې ماهر
مونږه د وینــو جـــوړولو په خـــوناب کــې ماهر

وايي راتلونکی کال د رنګ به د اوبو په رنګ وي
مونږه د دښتــو وربښـــودلو په ســـراب کې مـاهر

د مېړنو دښتـــو، مېـــرو نه ســـــره ګلان ټوکوي
مونږه د بـوټـو پرېکـــولو د ګـــــــلاب کې ماهر

ځان يې سنبال کړ په تعليم باندې ګاونډ ځوانانو
مونږه په ټنګ او په ټکـــور او په شباب کې ماهر

خلک د لمر په شان ځانـــونه کړي عيان خلکو ته
مونــــــږه په مـــخ د کشکولو په نقـــاب کې ماهر

راځئ! ور درومــــــو د رڼا او خوشحالۍ لورې ته
وسيـــمه! ته يې د پخـــــــوانه په شتاب کې ماهر

۱۳۹۸/۹/۱۷ل
کابل، تايمني

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سرې شونډې شـــنه پیاله کې
خـــمار پـــه میـــــکده کې

زبون زبـــون احســـاس مې
ښاغلـــې تلـــوسه کـــې

کفـــــر کفـــــر ســـــترگې
د دیـــــن په فلســـــفه کې

یاغـــــې یاغـــې خویـــونه
د عشـــــق په سلســـله کې

بانـــه یـــې غشـــې غشـــې
د میـــــنې معــــــرکه کې

جنـــــون جنـــون کردار یې
ســـتم تنـــــگه سیـــــنه کې

د ظلـــــم انتـــــها یـــې
نه ځایېـــــږي په کعـــبه کې

یـو ورځ بـه ورتـــه ښـــایم
حقیــــــقت پـــه ائیـــنه کې

ساتــم یې لکـــه اوښـــکه
د ســـــترگو پـــه کاســـه کې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ګـــلاب ګــلاب جــانان مې
د زړه پـــه حجـــــره کـــې

۱۳۹۸/۲/۶ل

بغلان مرکزي

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

پاکه ربه ســــتا له در ســــــره ولاړ یم
ګناهــکارو کې د ســر ســره ولاړ یم

زاهد وایي چې همدا وخت د توبو دی
د ربــاب او د هنــــر ســــــره ولاړ یم

میخانې کې مــې پیالې دي ماتې کړي
تخییل کـــې د کـــوثر ســـــره ولاړ یم

هم شراب وو هم پیاله وه ساقي، زه وم
اوس ناچــاره د منــبر ســــره ولاړ یم

ښه پوهېږمه چې لاندې لـوی ګړنګ دی
تـــورو خـــارو د کمـــر سره ولاړ یم

ناپــوهي دې، وزرونــه خپـــاره کړي
بې ضمیـــره تور رهبـــر ســـره ولاړ یم

زه وسیـــم که په تیارو کې مزل کاندم
وخت به راشــي چې د لمر سره ولاړ یم

۱۳۹۸/۷/۹ل

بغلان

(c) ketabton.com: The Digital Library

غزل

سوله مينه، سوله ژوند، سوله هستي ده
سوله عشق په ميخانه کې بد مستي ده

سوله دُر، سوله دُرخو، سوله رباب ده
د ادم د مينې راز دی زنده ګي ده

سوله ګل، سوله ګلاب دی، سوله پرخه
سحرګه کې د نسيم سره ياري ده

سوله عود، سوله عنبر، سوله خوشبو ده
سوله اوښکه، شهلا سترګو نرګسي ده

سوله يون، سوله مشال، سوله کتاب دی
سوله غواړه! چې لوی خدای ته بنده ګي ده

زه په دري ټکو يې غندمه وسيمه!
جنګ سپيره دی، جنګ مو وژني، جنګ نيستي ده

۱۳۹۸/۱۱/۱۱

مرکزي بغلان، بغلان ادبي بهير

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادښت

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library